

ドロシー殺し

The
Murder
of
Dorothy

ฆ่าไอรี

小林
泰三

Kobayashi
Yasumi

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
จักรพันธ์ ไร่ประเสริฐกุล แปล

DAIFUKU

ドロシイ殺し

ฆ่าโดโรรี

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
จักรพันธ์ ไฉ่ประเสริฐกุล แปล

จากใจสำนักพิมพ์

เมื่อโลกแห่งจินตนาการเปิดประตูรับเหล่าฆาตกรมาเพื่อฆ่าอลิซ ฆ่าคลาร่า และครานี้ “ฆ่าโดโรธี”

คดีฆาตกรรมสุดสะเทือนขวัญเกิดขึ้นอีกครั้ง! วันหนึ่งกึ่งกำบิลก็มา โผล่ที่ทะเลทรายแห่งความตายขาดน้ำอย่างรุนแรง โชคดีที่สาวน้อยโดโรธี ช่วยชีวิตบิลได้ทันก่อนจะกลายเป็นกึ่งกำแดดเดียว

โซคร้ายในความโชคดี บิลเป็นหนึ่งในผู้พบศพโดโรธีและชาวเมืองคนอื่น ๆ ที่ถูกฆ่าอย่างเหี้ยมโหดในงานวันเกิดของราชินีออซผู้กุมอำนาจสูงสุดในดินแดนแห่งนี้

โค้งคำนับให้นักเขียนที่ชวนผู้อ่านติดตามเคล็ดลับสุดประหลาดใจ การเล่าเรื่องที่เชื่อมโยงสองโลกได้อย่างสนุกหนีบรวมทั้งบทสนทนาอันโดดเด่นที่พร้อมจะขมหัว โหดสับและหัวเราะไปพร้อมกัน

“โคบายาชิ ยาสุมิ” นักเขียนซีรีส์ “ฝันร้าย x เทพนิยาย x สืบสวน” ขอเชิญผู้อ่านพบกับ ‘ฆ่าโดโรธี’ ผลงานนิยายลำดับที่ 3 ของซีรีส์การสืบสวนระทึกขวัญผลงานวิทยาศาสตร์คลุกเคล้าด้วยเวทมนตร์ถ่ายทอดผ่านโลกความจริงและโลกแฟนตาซีในธีมหลักเป็นวรรณกรรมอมตะที่โด่งดังไปทั่วโลกอย่างพอมดแห่งออซ ยอดขายในซีรีส์ 4 เล่มมากกว่า 500,000 เล่มทั่วโลก ภาคต่อจาก ‘ฆ่าอลิซ’ และ ‘ฆ่าคลาร่า’ นอกจากนี้ยังมีเล่มสุดท้ายของซีรีส์อย่าง ‘ฆ่าทิงเกอร์เบลล์’

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ขอเชิญชวนผู้อ่านแกะรอยความพิศวงของการก่ออาชญากรรม ณ ดินแดนแห่งความบ้าคลั่งที่เชื่อมโยงถึงกันด้วยรูปแบบความฝันคู่ขนานได้อย่างลึกลับอัศจรรย์ใจ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

“สมาโดโรธี” เป็นเรื่องที่น่าหลงใหลและตื่นเต้นตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย ด้วยการเล่นอย่างชาญฉลาดและเนื้อหาที่ต่อยอดมาจากชุดนวนิยายดังอย่าง “พอมดแห่งออซ” ซึ่งเป็นวรรณกรรมเยาวชนที่โด่งดังไปทั่วโลก

โดยเรื่อง “สมาโดโรธี” นี้อัดแน่นไปด้วยเรื่องราวสุดลึกลับ ผู้เขียนได้นำผู้อ่านเข้าสู่โลกที่ซับซ้อนและเต็มไปด้วยความลึกลับที่น่าค้นหา โดยใช้เทคนิคการเล่นสลับฉากไปมาระหว่างโลกและดินแดนแห่งออซ และได้หยิบตัวละครจากนวนิยายชุดพอมดแห่งออซมาร้อยเรียงได้อย่างน่าติดตาม โดยทุกบทสนทนาและเหตุการณ์ในเรื่องล้วนสร้างสรรคมาอย่างพิถีพิถัน

การวางโครงเรื่องที่มีปริศนาและการหักมุมที่ไม่คาดคิด ทำให้ในระหว่างที่แปลเล่มนี้ ผู้แปลเองก็ไม่สามารถวางมือพักจากการแปลหนังสือเล่มนี้ได้ มีความอยากอ่านอยากแปลต่อเนื่องเพราะอยากรู้ตัวคนร้าย แต่ผู้เขียนก็มีการทิ้งเบาะแสไว้ในแต่ละตอนเพื่อชวนให้สงสัยและนำค้นหา สร้างความน่าติดตามการไขคดีได้อย่างสนุกสนาน

นี่คือนิยายที่ผสมผสานระหว่างนิยายแฟนตาซีที่เป็นอมตะกับคดีที่ต้องการไขปริศนาได้อย่างลงตัวเล่มหนึ่ง

สุดท้ายนี้ ต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่ได้ไว้วางใจให้ผู้แปลได้ทำในสิ่งที่ตั้งใจอยากทำมานานแล้ว ซึ่งก็คือการได้แปลวรรณกรรมแฟนตาซีสุดล้ำสักเล่ม หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความสนุกจากเรื่องนี้ไปด้วยกันนะครับ

จักรพันธ์ ไข่ประเสริฐกุล

คำเตือน: นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหารุนแรง
จึงไม่เหมาะสำหรับผู้เริ่มอ่านสืบสวนหรือผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

ฆ่าโดโรธี โคบายาชิ ยาสุมิ

อิโมริ หนูมนิสิติระดับบัณฑิตศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ที่ชาญฉลาด แต่ในความฝันกลับกลายเป็น “กิ้งก่า” เบบัญญาจากดินแดนมหัศจรรย์ วันหนึ่งในความฝันด้วยเหตุใดไม่รู้ เขาพบว่าตัวเองหลงทางกลางทะเลทราย ก่อนที่เขาจะแห้งตาย เขาได้รับการช่วยเหลือจากเด็กหญิงชื่อโดโรธี ผู้ที่มีเพื่อนร่วมทางเป็นหุ่นไล่กา ชายตัดไม้ดีบุก และสิงโต พวกเขาอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งออซได้ตัดสินใจพาบิลที่กำลังหาวิธีกลับสู่อินแดนมหัศจรรย์ เดินทางไปยังเมืองมรกตด้วยกัน แต่เกิดเหตุคดีฆาตกรรมขึ้นในพระราชวังที่คึกคัก เนื่องจากมีงานเลี้ยงฉลองวันเกิดของราชินีออซมาผู้ปกครอง ดินแดนแห่งออซ และก็เกิดเหตุการณ์เสียชีวิตในลักษณะที่คล้ายคลึงกันในโลกแห่งความเป็นจริงที่อิโมริอาศัยอยู่ ความจริงอันน่าสะพรึงที่เชื่อมโยงกับความตายในอาณาจักรแห่งความบ้าคลั่งคืออะไรกันแน่

ドロシイ殺し

ฆ่าโดโรรี่

1

“นั่นคืออะไรนะ” โดโรรี่ที่ไปยังสุดขอบทะเลทราย

“เอ่อ...” หุ่นไล่กายกมือขึ้นบังแดดแล้วมองไปในทิศทางที่โดโรรี่ชี้

“น่าจะเป็นทะเลทรายนะ ไม่ก็ทรายมั่ง เชื้ออสิ ฉันทเป็นคนฉลาดที่สุดในดินแดนแห่งออซ พุดอะไรไม่ผิดหรอก”

“ไม่ใช่หรอก” โดโรรี่พูดด้วยความผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด

โดโรรี่เป็นเด็กสาวที่ดูร่าเริง มีผมเปียสีน้ำตาล สวมเสื้อสีขาว กระโปรงเอี๊ยมสีฟ้า ถุงเท้าสีขาวและรองเท้าสีแดง

“ไม่หรอก ต้องใช่แน่นอน” หุ่นไล่กายืนกราน

“อืม” นิค ซอปเปอร์ชายตัดไม้ดีบุกพูดพร้อมแกว่งขวานไปมาอย่างไร้จุดหมาย

“นายควรเปิดใจกว้างกว่านี้ดี แค่เพราะสิ่งแรกที่เห็นคือทราย ไม่ได้แปลว่าเธอจะชี้ไปที่ทรายเสมอไป”

“ก็แน่นอนอยู่แล้ว ในทะเลทรายแห่งความตาย ก็มีแค่ทรายเท่านั้น ไม่งั้นคงไม่เรียกว่า ‘ทะเลทรายแห่งความตายหรอก’ ”

“คิดจะต่อต้านจักรพรรดิแห่งวิงก็อย่างฉันทหรือ” นิคเง้าขวานขึ้น

“แค่พาดไปเพียงแค่ครั้งเดียว ร่างกายของนายก็จะถูกผ่าเป็นสองท่อนได้อย่างง่ายดาย แม้แต่ฉันผู้มีเมตตามากที่สุดในดินแดนแห่งออซ ก็มีความอดทนจำกัดนะ”

“ขอเสนอความคิดเห็นได้ไหม” สิงโตพูดอย่างลึกลับ

“อะไรนะ พูดอะไรเบาๆ แบบนั้น ฟังไม่ชัด!” นิคชี้ขวานไปที่สิงโต

“โอ๊ย! หยุดเถอะ!”

สิงโตยกอุ้งเท้าทั้งสองขึ้นต่อหน้าเพื่อป้องกันการโจมตีด้วยขวานแรงเหวี่ยงจากการป้องกันตัวทำให้ปลายเท้าของสิงโตไปโดนทั้งหุ่นไล่กาและนิค

ชายตัดไม้ถูกแรงกระแทกกระเด็นไปไกลหนึ่งเมตร

หุ่นไล่กาลอยไปตกที่ไกลออกไปกว่าสิบเมตร

“คิดจะทำอะไรนะ” ชายตัดไม้เงี้ยวขวานขึ้นมาเตรียมต่อสู้

“เฮ้ย! หยุดก่อน” สิงโตโบกสองอุ้งหน้าไปมา

“หยุดทั้งคู่เถิด!...การฆ่าฟันกันในดินแดนแห่งออซถูกห้ามโดยราชาินีออซมานะ!”

โดโรธิตะโกน

นิคเคาะลั่นและลดขวานลง

สิงโตก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“และหยุดได้เถียงเรื่องไร้สาระแบบนั้นซะ ถ้าสงสัยว่าฉันหมายถึงอะไร ก็ถามได้นะ เพราะสุดท้ายแล้ว ฉันก็อยู่ที่นี้ อยู่เคียงข้างทุกคน”

“ฉันเห็นด้วย นั่นเป็นความคิดที่ดี” หุ่นไล่กาพูดพร้อมลุกขึ้นยืน

“แน่นอนสิ ฉันก็คิดไว้แล้วเหมือนกัน”

“แล้วสิ่งที่เธอชี้คืออะไรเธอ” นิคถาม

“เอ่อ...หมายถึงสิ่งที่เป็นสีเทาอมเขียวต่างๆ ที่อยู่ตรงนั้นนะสิ”

“จริงด้วย” สิงโตพูด

“ของแบบนี้มันจะอยู่ที่ขอบทะเลทรายแห่งความตายได้อย่างไร มันมาจากอีกฟากหนึ่งของทะเลทรายเธอ”

“ไม่มีสิ่งใดที่ข้ามทะเลทรายแห่งความตายไปได้” นิคพูด

“เป็นไปได้ว่ามันพยายามหนีออกจากดินแดนแห่งออส แต่หมดแรงไปก่อน”

“ถ้าหมดแรงแล้ว ทำไมถึงอยู่ใกล้กับดินแดนแห่งออสขนาดนั้นล่ะ”
สิงโตพูด

“ห่างจากดินแดนแห่งออสเพียงไม่กี่ฟุตเท่านั้นเอง”

“เข้าใจแล้ว” หุ่นไล่กาพูดพร้อมกอดอก

“อาจเป็นเพราะว่ามันคือทะเลทรายแห่งความตายนะสิ”

“หมายความว่ายังไง” นิคถาม

“เนื่องจากมันถูกเรียกว่าทะเลทรายแห่งความตาย แน่หนอนว่ามันต้องเต็มไปด้วยพลังแห่งความตายอย่างแน่นอน”

“พลังแห่งความตาย แต่ทำไมยังมีชีวิตอยู่ล่ะ”

“เป็นไปได้ว่า ‘พลังแห่งความตาย’ คือพลังที่สามารถฆ่าสิ่งมีชีวิตได้ ไม่ได้หมายความว่ามันตายเองหรอก”

“อะไรนะ แค่คาคาเดาเธอ”

“ถูกต้อง ตอนนี้เป็นแค่สมมติฐาน แต่พิสูจน์ได้ง่ายดาย เพียงแค่อาส์มีชีวิตไปปล่อยไว้ในทะเลทราย แล้วสังเกตว่ามันจะตายหรือไม่แค่นั้นเอง”

“อย่านะ!” สิงโตพูด

“อย่าไล่ฉันไปที่ทะเลทรายเด็ดขาด!”

“ไม่มีใครบอกให้เธอไปตายที่ทะเลทรายแห่งความตายหรอกนะ”

นิคพูดด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ

“เฮ้ย! เฮ้ยๆๆ”

“เพราะฉะนั้น ไม่ต้องกลัวมันหรอก”

“ตะ โดโรธี่!”

“เฮ้ะ”

เมื่อมองไปก็พบว่าโดโรธี่ก้าวเข้าไปสู่ทะเลทราย มุ่งหน้าสู่ดินแดน
ที่แห้งแล้ง

“โอ้ไม่! โดโรธี่ตายแล้ว!”

หุ่่นไ่ล่ก่าเริ่มร้องไห้

“ใจเย็นๆ” นิคพูด

“โดโรธี่ยังไม่ตาย”

“เฮ้ะ” หุ่่นไ่ล่ก่าหยุดร้องไห้

“ช่างน่าแปลกจริงๆ”

“มีอะไรน่าแปลกหรือ”

“ทั้งๆ ที่เข้าไปในทะเลทรายที่เต็มไปด้วยพลังแห่งความตาย แต่
ทำไมถึงไม่ตายล่ะ”

“นั่นไง พลังแห่งความตายมันไม่ได้รุนแรงอย่างที่คิดเลย”

“ก็มีคนบอกมาแบบนี้ไง”

“อืม จริงด้วย มีคนเคยพูดไว้เหมือนกัน”

โดโรธี่เพิกเฉยต่อความวุ่นวายและคุกเข่าลงเพื่อสังเกตวัตถุแห้งเหี่ยว

“โดโรธี่ นั่นอะไรนะ มันไม่น่ากลัวใช่ไหม”

สิงโตถามขึ้น ในขณะที่อยู่ในท่าที่พร้อมจะหนี

“คิดว่าไม่น่ากลัวนะ” โดโรธี่พูดพลางใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้หยิบวัตถุที่
แห้งนั้นขึ้นมา

“เฮ้!”

สิงโตกระโดดถอยหลังไปประมาณสิบเมตรในชั่วพริบตา

“นั่นคืออะไร”

นิกเอ่ยถาม

“ไม่รู้สิ มันดูเหมือนสิ่งมีชีวิตแห้งเหี่ยวอะไรสักอย่าง”

“เข้าใจแล้ว!” หุ่นไล่กาตะโกน

“เขารู้แล้วหรือว่ามันคืออะไร” สิงโตถามจากรยะไกล

“อืม...จากความคิดของฉัน มันน่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่แห้งตายอะไรสักอย่าง”

โดโรธี่สูดกลิ่นเข้าจมูก

“นี่มันของตากแห้งหรือเปล่าล่ะ”

“รู้แล้ว!”

“รู้แล้วหรือว่ามันคืออะไร”

สิงโตถามจากรยะไกล

“อืม...ฉันคิดว่า น่าจะเป็นของตากแห้งแน่ๆ”

“ถ้ามันเป็นของตากแห้ง เราคงกินมันได้นะ” สิงโตเสีริมฝีปาก

“คงเป็นอาหารสินะ ฉันไม่สนใจอาหารหรอก” นิคพูดยังเปื้อนหน้า

“ให้โดโรธี่กับสิงโตกินไปเถอะ”

“จริงด้วย เราไม่ต้องกินหรือหายใจเลย นี่มันสะดวกสบายจริงๆ”

หุ่นไล่กาเห็นด้วย

“ถ้ามันกินได้ ก็เอามาให้ทางนี้” สิงโตค่อยๆ กลับมาหาพวกเขา

โดโรธี่หยิบสิ่งแห้งเหี่ยวมาแล้วโยนลงบนหญ้า

สิงโตทำจมูกพุดพิด

“จริงนะ มันมีกลิ่นเนื้อแห้งอยู่”

“นี่คงเป็นใครบางคนที่ยพยายามจะออกจากดินแดนแห้งออกแล้วแห้งตายไปในทะเลทราย”

“เพียงแค่เดินไปสามสิบลิบเซนติเมตรเท่านั้นหรอก”

“ขนาดปลายังสามารถเดินได้ไกลขนาดนี้เลย” โดโรธี่ได้กลับ

“ปลาเดินได้งั้นเหรอ!” สิงโตร้องด้วยความประหลาดใจ

“ใช่แล้ว ปลาก็เดินได้นะ ไม่รู้เหรอ” หุ่นไล่กาพูดอย่างภาคภูมิใจ

“ที่บอกว่าปลาเดินได้ มันก็แค่เปรียบเปรยเฉยๆ” โดโรธีพูด

“ปลาเดินได้มันเป็นแค่คำพูดเปรียบเปรย เธอไม่รู้อะไรเลยหรือ”

หูนไล่กาพูดอย่างภาคภูมิใจ

“แน่นอนว่ามีปลาบางชนิดที่เดินได้นะ”

“แน่นอนว่ามีปลาบางชนิดที่เดินได้นะ ‘ไม่รู้อะไรเลยหรือ’”

“แต่ปลาส่วนใหญ่เดินไม่ได้”

“ปลาส่วนใหญ่เดินไม่ได้” เรื่องแค่นี้ก็...”

“แต่ฉันไม่คิดว่ามันเป็นปลา” นิคซ์ดัจหะหูนไล่กา

“ฉันแน่ใจว่ามันเดินข้ามทะเลทรายแห่งความตายไปยังดินแดนแห่งออซและเสียชีวิตที่นั่น” โดโรธีพูด

“เดินข้ามทะเลทรายแห่งความตายนั่นหรือ ไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน!” หูนไล่กาพูดแย้ง

“ถึงแม้จะมาจากทะเลทราย แต่ก็หมดแรงก่อนจะถึงดินแดนแห่งออซอยู่ดี นั่นแสดงว่ามันไม่สามารถข้ามทะเลทรายแห่งความตายได้ใช่ไหม” นิคพูด

“เอ่อ...หมายความว่ายังไง” หูนไล่กาเอียงคอ

“ที่ฉันพูดมันถูกใช่ไหม”

“ตามนั้น”

“ว่าแต่ ดินแดนแห่งออซนี่ ไม่ค่อยมีคนตายใช่ไหม”

“ใช่ เธอมาถึงดินแดนนี้แล้วก็ฆ่าคนทันทีคนหนึ่ง จากนั้นก็ฆ่าคนอื่นคนหนึ่ง” นิคพูดอย่างตรงไปตรงมา

“ทั้งคู่เป็นอุบัติเหตุ แล้วอีกอย่าง ฉันยังได้รับคำชมจากการฆ่าเขาด้วย!” โดโรธีดูเหมือนจะไม่พอใจ

“ฆ่าคนแล้วได้รับคำชมก็มีนะ” สิงโตพยายามแก้ต่าง

“ช่างมันเถอะ เรื่องเล็กน้อยนะ สิ่งที่คุณพยายามจะพูดก็คือ สัตว์ที่แห้งเหี่ยวตัวนี้อาจจะยังไม่ตายก็ได้”

“น่าเสียดายนะโดโรรี แม้ว่าสิ่งนั้นเคยมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อแห้งเหี่ยวไปแล้ว ชีวิตก็สิ้นสุดลงแล้ว” หุ่นไล่กาพูดอย่างมั่นใจ

“มันเป็นเรื่องพื้นฐานเลยล่ะ”

“ข้างในของเธอคือหญ้าแห้งไม่ใช่เหรอ แนนอนว่าด้านนอกก็เป็นใยพืชแห้งเหมือนกันสินะ”

“อะไรนะ จริงเหรอ” หุ่นไล่กาทำท่าตกใจชั่วขณะ ก่อนจะรีบกลับมาทำหน้าที่จริงจังก่ออีกครั้ง

“แนนนอน ฉันไม่ได้โง่ขนาดนั้นเหรอ แคแค่ล้งทำเป็นไม่รู้เพื่อเรียกเสียงหัวเราะเฉยๆ”

“มีใครมีน้ำบ้างไหม” ดูเหมือนโดโรรีจะไม่สนใจสิ่งที่หุ่นไล่กาพูด

“ฉันอาจจะลองรดน้ำสิ่งมีชีวิตที่แห้งเหี่ยวนี้ เผื่อว่ามันจะกลับมามีชีวิตอีกครั้ง”

“น่าเสียดายนะ ฉันกับหุ่นไล่กาไม่ได้เป็นคนจริงๆ เลยไม่มีน้ำลายหรือปัสสาวะ แต่เจ้าสิ่งโตน่าจะมีปัสสาวะที่ใช้ได้นะ” นิคพูดอย่างเยิ่นชา

“ฉันทำอะไรที่โหดร้ายแบบนั้นไม่ได้เหรอ เพื่อเขายังมีชีวิตอยู่ รอดฉันหน่อยนะ ฉันจะไปตักน้ำจากลำธารมาให้”

โดโรรีมุ่งหน้าไปยังลำธารใกล้ๆ

ถอดรองเท้าเพื่อเติมน้ำ

น้ำเริ่มรั่วออกมา แต่เมื่อเธอนำรองเท้ากลับมา ยังคงมีน้ำเหลืออยู่ครึ่งหนึ่ง

โดโรรีเทน้ำลงบนสิ่งมีชีวิตที่แห้งเหี่ยว

ในตอนแรกไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่หลังจากผ่านไปสักครู่ สิ่งมีชีวิตก็ค่อยๆ ดูดซับน้ำและเริ่มพองตัว

“โดโรรีพูดถูก สิ่งมีชีวิตนี้พยายามกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง” สิงโตพูดด้วยความดีใจ

“อาจจะเป็นแค่สิ่งที่แห้งเหี่ยวที่พื้นตัวได้ด้วยน้ำ แต่ถ้าปล่อยมันไว้
มันอาจจะเน่าก็ได้นะ” ฟู่นไ่กล่าวพูด

“มันแน่จริงๆ เราต้องกินมันก่อนที่มันจะเน่าเสีย” สิงโตกัดเข้าที่สิ่ง
มีชีวิตร

“มันเจ็บนะ” สิ่งมีชีวิตพูด

“เมื่อไหร่ใครพูดอะไรไหม” สิงโตเอ่ยถาม

“ก็นายไง” ฟู่นไ่กล่าวพูด

“ฉันได้ยินเสียงจากปากของนาย”

“เปล่า ฉันไม่ได้พูดอะไรเลย”

“นายมีเลือดออกที่ปาก”

“จริงด้วย แต่ไม่รู้สึกเจ็บเลย”

“สิ่งมีชีวิตเมื่อไหร่หายไปไหน” โดโรธีถาม

“ฉันเห็นเจ้าสิงโตกินมันไป” นิคพูด

“กลิ่นเข้าไปแล้วหรือยัง หรือยังอยู่ในปาก”

“อืม ยังอยู่ในปากอยู่นะ ฉันชอบเคี้ยวอาหารให้ละเอียดก่อนกลืน
ทุกครั้ง มันดีต่อระบบย่อยอาหารมากกว่า” สิงโตพิมพ์ำในปาก

“รีบคายมันออกมา เผลอยังทัน”

“ทันอะไรเธอ”

“ฉันจะช่วยชีวิตสิ่งมีชีวิตในปากนั้น มันยังมีชีวิตอยู่”

“อะไรนะ! จริงหรือ รู้ได้ยังไง” ฟู่นไ่กล่าวพูดด้วยความประหลาดใจ

“ก็บอกแล้วไง เมื่อไหร่ที่ร้อง ‘เจ็บ’ นะคือไอ้ตัวนั้นแหละ”

สิงโตคายสิ่งที่อยู่ในปากลงบนพื้นดิน

สิ่งมีชีวิตที่เปื้อนเลือดกำลังขยับเขยื้อน

“น่าขยะแขยง” สิงโตถ่มน้ำลายปนเลือดอย่างรังเกียจ

“ช่างเลอะเทอะอะไรเช่นนี้” ฟู่นไ่กล่าวร้องด้วยความตกใจพร้อม
ขมวดคิ้ว

“บางทีการทำให้เขาตายอาจมีมนุษยธรรมมากกว่า”

“ถ้าอย่างนั้น ฉันจะจัดการมันเอง!” นิคเงี้ยวขวานขึ้นเหนือศีรษะ

“หยุดก่อน!” โดโรริร้องขึ้น

“ดูเบ็อนเลือดเต็มไปหมด แต่อาการบาดเจ็บอาจจะไม่แหยขนาดนั้น

รอฉันสักครู่นะ”

โดโรริรีบวิ่งไปยังลำธารอีกครั้งเพื่อตักน้ำ

แล้วก็เทน้ำลงบนตัวสัตว์นั้น

“โอ๊ย! เย็นยะเยือก! เจ็บปวดเหลือเกิน!” สิ่งมีชีวิตนั้นร้องออกมา

“เป็นอะไรไหม” โดโรริถาม

“เดี๋ยว รอก่อน...เป็นสิ คอแห้งผากเลย แถมรู้สึกเหมือนถูกอะไร

กัดทั้งตัวเลย”

“อาการบาดเจ็บเป็นยังไงบ้าง พอเคลื่อนไหวร่างกายได้ไหม”

สิ่งมีชีวิตยืนขึ้นและเริ่มขยับส่วนต่างๆ ของร่างกาย

“มีเลือดไหลออกมามาก แต่ยังขยับร่างกายได้อยู่”

“ถ้าอย่างนั้น กระจุกก็ไม่น่าเป็นอะไรแล้วละ แล้วก็ยังพูดได้ แสดงว่าสมองน่าจะโอเค แล้วภายในละ เป็นยังไงบ้าง ปวดท้องไหม”

“ไม่ใช่แค่ท้อง แต่ปวดไปหมดทั้งตัวเลย”

“ถ้าอย่างนั้น รอดูอาการกันก่อนดีไหม”

“มีความเป็นไปได้ที่อวัยวะภายในอาจจะเสียหายและมันคงเจ็บปวด ดังนั้นแนะนำให้มันจากไปอย่างสงบเถอะ” นิคเงี้ยวขวานขึ้น

“เหวอ! หุ่นยนต์นักฆ่า!” สิ่งมีชีวิตตะโกน

“ฉันไม่ใช่หุ่นยนต์”

“นั่นคืออะไร หุ่นเชิดเหวอ”

“ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยเหวอ ชายตัดไม้ที่ทำจากดีบุก ชื่อของฉันคือ นิค ซอปเปอร์”

“ทำไม่ถึงเป็นชายตัดไม้ที่ทำจากดีบุก แต่ไม่ใช่หุ่นยนต์หรือหุ่นเชิดละ”

“ฉันเป็นมนุษย์นะ แค่อ่างกายทำจากดีบุกเท่านั้นเอง”

“ฉัน คนนี้ก็มนุษย์เหมือนกันเหวอ” สิ่งมีชีวิตนั้นขึ้นไปหุ่่นไล่กา

“ฉันไม่ใช่มนุษย์ เป็นหุ่่นไล่กา มองดูเหมือนมนุษย์ไหมล่ะ”

หุ่่นไล่กาตอบ

“ถ้าอย่างนั้น ก็ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตสินะ”

“เอ่อ...ว่าแต่ว่าไงนะ...” หุ่่นไล่กาเริ่มกังวล

“คุณคือใคร” โดโรธีถาม

“ฉันชื่อบิล กิงก่าบิล” สิ่งมีชีวิตนั้นตอบ

“เป็นกิงก่าจริงๆ ด้วย”

“แปลกใจไหม ที่กิงก่าพูดได้”

“ถ้าที่นี้คือแคนซัสคงประหลาดใจมาก แต่ที่นี้คือดินแดนแห่งออซ ดั่งนั้นสัตว์ที่พูดได้จึงไม่มีอะไรแปลก” โดโรธีเหลือบมองนิคและหุ่่นไล่กา

“แม้แต่หุ่่นไล่กาพูดได้หรือชายตัดไม้ที่ทำจากดีบุกก็ยังมีเลย”

“ใช่แล้ว เมื่อเทียบกับสองคนนั้น ฉันว่าตัวเองปกติมากเลย”

บิลหันขวับกลับมา

“ว้าว! สิ่งโต!”

“ยินดีที่ได้รู้จัก” สิ่งโตพูด

“สิ่งโตพูดได้!”

“ไม่ต้องตกใจกับเรื่องแบบนี้เหวอ” โดโรธีพูด

“อืม จริงด้วยนะ ไม่ได้ตกใจแล้ว”

“คุณดูเหมือนหุ่่นไล่กาณะ”

“เอ๊ะ แล้วเธอเป็นคนฉลาดหรือเปล่า” หุ่่นไล่กาถามบิล

“ไม่รู้สิ ไม่เคยมีคนบอกแบบนี้ เลยไม่รู้จริงๆ”

“อืม จริงสินะ ฉันนี่แหละคือผู้ที่ฉลาดที่สุดในดินแดนแห่งออซ หลายคน ก็พูดถึงฉันแบบนั้น”

“ใครพูดแบบนั้นล่ะ”

“ก็ฉันนี่แหละที่พูด” หนูนไถ่กาพูดอย่างภาคภูมิใจ

“ฉันมีสมองที่พิเศษที่ไม่เหมือนใครนะสิ”

“พิเศษเหรอ”

“สมองพิเศษที่พอมดแห่งออซผู้ยิ่งใหญ่สร้างให้ฉัน”

“เขาเป็นพอมดที่เก่งที่สุดในดินแดนแห่งออซเหรอ”

“อืม...จะพูดยังไงดี คงไม่มีใครเก่งไปกว่ากลินดา แม่มดแห่งแดนใต้
ได้หรอกมัง”

“ถ้าอย่างนั้น พอมดแห่งออซ เป็นอันดับสองใช่ไหม”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน ดร.ปีปโตก็เก่งไม่แพ้ใครเลยนะ ส่วนมอมบีและ
แม่มดแห่งแดนเหนือก็มีมดระดับสูงทั้งคู่”

“ถ้าอย่างนั้น พอมดแห่งออซก็อยู่ในอันดับต่ำกว่ามาก”

“อาจจะเป็นเช่นนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น ลองไปขอให้พอมดคนอื่นที่ไม่ใช่พอมดแห่งออซสร้าง
สมองให้ดีกว่าไหม”

“คงเป็นไปได้ เพราะวราชินีออซมาทรงประกาศห้ามใช้เวทมนตร์
ทั่วทั้งอาณาจักร มีเพียงราชินีออซมา กลินดาผู้ช่วยของเธอ และพอมด
แห่งออซลูกศิษย์ของเธอเท่านั้น”

“อ้าว! พอมดออซเคยเป็นลูกศิษย์เหรอ แล้วทำไมถึงได้ชื่อเสียงโด่ง
ดังขนาดนั้นล่ะ”

“มันมีเหตุผลนะ พอมดแห่งออซเป็นกษัตริย์ของดินแดนแห่งออซ
ทั้งปวง”

“ทำไมคนเก่งขนาดนี้ถึงเป็นลูกศิษย์ได้ล่ะ”

“ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเลย พอมดแห่งออซเป็นแค่คนหลอกหลวง แต่
แล้วก็มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย และตอนนี้ก็กลายเป็นลูกศิษย์ของกลินดา
กำลังเรียนรู้เวทมนตร์ที่แท้จริงอยู่”

“แสดงว่าตอนนี้เขายังเรียนเวทมนตร์อยู่เหรอ”

“ก็คงเป็นเช่นนั้น”

“แสดงว่าสมองส่วนนี้ถูกสร้างขึ้นระหว่างการฝึกหัดเธอ”

“นายหมายความว่าสมองของฉันเป็นเพียงเครื่องมือฝึกหัดฉันหรือ!”

หุ่่นไล่กาฐู้สึกขุ่นเคือง

“ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่ถ้าสมมติว่าเขาเป็นลูกศิษย์จริงๆ แล้ว...”

“สมองนี้ไม่ใช่ของที่พ่อมดแห่งออสสร้างขึ้นมาตอนเป็นลูกศิษย์แน่นอน!”

“แต่เขาก็ยังเป็นลูกศิษย์อยู่ใช่ไหม”

“ใช่ ตอนนี่เขาเป็นลูกศิษย์ แต่เขาไม่ได้เป็นลูกศิษย์ก่อนหน้านี้ ก่อนที่จะเป็นลูกศิษย์ เขาเป็นนักต้มตุ๋น สมองนี้มาจากสมัยที่เขายังเป็นนักต้มตุ๋นอยู่ ดังนั้นมันเป็นไปได้ที่จะเป็นสมองที่ใช้ฝึกหัด”

บิลได้ตรองคำพูดของหุ่่นไล่กาอยู่พักหนึ่งก่อนจะทำหน้าเหมือนนึกอะไรบางอย่างออก

โดโรธี้ผู้ที่กำลังมองดูเหตุการณ์อยู่รีบมองไปที่บิลแล้วส่ายหัว

“เข้าใจแล้ว! คงอยากจะบอกว่า ห้ามพูดกับหุ่่นไล่กาว่า ‘สมองที่เป็นของนักต้มตุ๋น มันก็ต้มตุ๋นด้วย’ นะสิ” บิลอุทาน

“กำลังพูดถึงใครอยู่หรือ” หุ่่นไล่กาถามอย่างสงสัย

“เด็กหญิงคนนั้นส่งสัญญาณให้ฉัน คิดว่าไม่ควรบอกว่าคุณสมองของเธอเป็นของปลอมที่นักต้มตุ๋นสร้างขึ้น เพื่อไม่ให้เสียใจ”

“เข้าใจแล้ว โดโรธี้เป็นคนจิตใจดี ขอบใจนะที่ไม่ทำให้ฉันต้องเสียใจ”

“ฉันก็ตั้งใจที่ไม่ได้ทำให้หุ่่นไล่กาเสียใจ”

นิกเค็มองการสนทนาของทั้งสองคนด้วยความหงุดหงิด

“บางทีมันอาจจะดีกว่าถ้าพวกเขาถูกฆ่าให้ตายทั้งคู่”

“หยุดเถอะนิกมันไม่มีประโยชน์ แม้ว่าจะตัดหัวหุ่่นไล่กาออก เพราะว่า

เขาไม่ใช่มนุษย์” โดโรธีพูด

“แต่ช่างักังกันได้นะ หุ่นโลกาก็เหมือนกัน เพียงทำให้มันกลายเป็นฟางแล้วโยนมันลงในกองไฟ”

“การฆ่าคนเป็นสิ่งต้องห้ามโดยออกซมา”

“ฆ่าคนหรือ พวกนั้นมันคนหรือ”

“มันแตกต่างจากในแคนซัสอย่างแน่นอน แต่ที่นี่เราเรียกพวกเขาว่า ‘คน’ เพราะถ้าพวกเขาไม่ใช่ ‘คน’ คนที่ไม่ใช่ ‘คน’ จะกลายเป็นส่วนใหญ่”

“เธอมาจากที่ไหน” สิงโตถามบิล

“ฉันมาจากจักรวาลฮอปฟ์มันน์” บิลตอบ

“ไม่เคยได้ยินเลย แต่ที่นั่นมันเป็นส่วนหนึ่งของแพร์แลนด์หรือ”

“แพร์แลนด์คืออะไร”

“โลกใบนี้ไง โลกที่แผ่ขยายไปทั่วดินแดนแห่งออกซ”

“โลกนั้นมันกว้างใหญ่แค่ไหนกัน ไร่ขอบเขตสุดลูกหูลูกตาหรือเปล่า”

“ไม่แน่ใจ อาจจะไปถึงไหนหรือมั้ง”

“แล้วมันจะจบลงที่ไหนสักแห่งหรือ”

“อาจจะเป็นเช่นนั้น”

“แต่ว่า...ยังมีอะไรบางอย่างอยู่หลังจุดจบนั้นใช่ไหม”

“อาจจะใช่”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น โลกก็คงจะไม่มีที่สิ้นสุดมั้ง”

“โลกไม่มีที่สิ้นสุด ฉันยืนอยู่ท่ามกลางความโดดเดี่ยว...” สิงโต

ตัวสั่นเทาด้วยความกลัว

“กลัวจัง น่ากลัวจัง ความคิดแบบนี้มันน่ากลัวมาก”

“เธอมาจากจักรวาลฮอปฟ์มันน์หรือ” โดโรธีถามบิล

“ฉันจำไม่ได้ว่าตัวเองเกิดที่ไหน แต่ก่อนที่จะมาอยู่ที่จักรวาลฮอปฟ์แมน ฉันเคยอยู่ในดินแดนแห่งความมหัศจรรย์”

“จักรวาลฮอปฟ์แมนและดินแดนมหัศจรรย์เหมือนกับที่นี่หรือเปล่า”

บิลมองไปรอบๆ อย่างกังวล

“ใช่แล้ว ที่นี้น่าจะคล้ายกับดินแดนมหัศจรรย์มากกว่า จักรวาลของฮอปแมนมีผู้คนและสิ่งปลูกสร้างมากกว่านี้”

“แม้แต่ในเมืองมรกตในดินแดนแห่งออซ ผู้คนและอาคารบ้านเรือนก็ยังมีมากกว่าที่นี่” โดโรธีพูด

“ในจักรวาลฮอปฟ์มันน์และดินแดนมหัศจรรย์ มีสัตว์ที่พูดคุ้ยได้เหมือนกับเธอใช่ไหม”

“ใช่ มีเยอะมาก”

โดโรธีครุ่นคิด

“ถ้าอย่างนั้น ฉันคิดว่าดินแดนมหัศจรรย์และจักรวาลของฮอปฟ์มันน์เป็นส่วนหนึ่งของแพร์แลนด์”

“ที่นี่คือดินแดนแห่งออซหรือ หรือมันคือแพร์แลนด์”

“ดินแดนแห่งออซนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของดินแดนมหัศจรรย์เท่านั้น ล้อมรอบด้วยทะเลทรายแห่งความตายที่ไม่มีใครกล้าข้าม แต่เบื้องหลังทะเลทรายอันโหดร้าย ยังมีดินแดนอื่นๆ อีก เช่น ดินแดนแห่งเอฟ และดินแดนแห่งโนมส์”

“ผู้คนที่นี้มีโลกทัศน์ที่ชัดเจน”

“เธอใช้คำที่เข้าใจยากนะ”

“จริงๆ แล้วนี่ไม่ใช่คำพูดของฉัน แต่มันเป็นสไตล์ของอิมิรียามากกว่า” บิลพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง

“ซึ่งฉันเองก็ไม่เข้าใจความหมายทั้งหมดของมันเหมือนกัน”

“ไม่ต้องกังวลนะ มีเพียงไม่กี่คนในดินแดนแห่งออซที่เข้าใจโลกทัศน์”

“ถ้าไปต่างดินแดนได้ง่ายๆ ฉันอยากให้เธอพาไปดินแดนมหัศจรรย์จังเลย...”

“มันไม่ง่ายหรอก การออกจากดินแดนแห่งออซมันเหมือนการฆ่าตัวตายนะ...ว่าแต่อิมิรีเป็นใครหรือ”

“เคน อิมิริ อวตารของฉันไง”

“อวตารหรอ”

“คือผู้ที่แบ่งปันความทรงจำของฉันผ่านความฝัน ถ้าฉันตาย อิมิริ ก็ตายด้วย”

“สรุปว่าอิมิริอยู่บนโลกสินะ”

“เมื่อไหร่เธอพูดว่า ‘โลก’ ไซ้ใหม่”

“ไซ้แล้ว บิล อวตารของฉันก็อยู่บนโลกด้วยเหมือนกัน คุณต้องไปที่เมืองมรกต และพบกับราชินีออสมา ผู้ปกครองดินแดนนี้”

2

อิมิริกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่

ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องของบิล

เขาคิดเกี่ยวกับแผนการช่วยเหลือบิลมาหลายวันแล้ว

ไม่ทราบสาเหตุใด ตัวกึ่งกำที่นำสงสารนั้นหลุดออกจากดินแดนมหัศจรรย์ที่เป็นถิ่นที่อยู่เดิมของเขาและบังเอิญเข้ามาสู่จักรวาลฮอปฟ์มันน์ ดินแดนที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

คงจะดีถ้าแค่ย้อนกลับไปทางเดิม แต่แน่นอนว่าบิลไม่มีความคิดแบบนั้น และเขาก็จำทางที่เขาเดินทางมาไม่ได้ด้วยซ้ำ

บิลสามารถแชร์ความทรงจำกับอิมิริ แต่ความสามารถในการเข้าใจของเขามีจำกัดมาก

แน่นอนว่ามันเป็นกึ่งกำ ก็เลยช่วยไม่ได้ที่เป็นแบบนี้ แต่ในดินแดนมหัศจรรย์ แม้แต่หนอนและดอกไม้ก็ยังทำตัวดีกว่านี้

อิมิริคิดอยู่เสมอว่า บิลควรใช้สมองให้มากกว่านี้

ถ้าบิลตาย ชีวิตของอิมิริก็จะสูญสลายไปด้วย

เราต้องช่วยเขาจากสถานการณ์ในตอนนั้นและส่งเขากลับไปยังดินแดน
มหัศจรรย์

ฉันควรทำอะไรเพื่อให้เรื่องนี้สำเร็จกันนะ

แม้จะยังไม่มีแผนที่ชัดเจน แต่ถ้ามาถึงอีกโลกหนึ่งจากดินแดน
มหัศจรรย์ได้ ก็ต้องมีวิธีกลับไปได้แน่นอน

สิ่งที่น่ากังวลคือการที่ควบคุมบิลไม่ได้

ในการพยายามกลับไปยังดินแดนมหัศจรรย์ อาจนำไปสู่การทำ
โดยประมาท

ไม่เคยเห็นกิ่งก่าที่โง่เขลาขนาดนี้มาก่อนเลย

ฉันคิดไปเรื่อยเปื่อยในระหว่างเดินเล่น จนเผลอลืมไปเลยว่าตอนนี้
เป็นกลางวันของฤดูร้อนที่แดดจ้า

เมื่ออิโมริฟื้นขึ้นมา เขาพบว่าตัวเองหมดสติไป

เป็นอะไรที่ขัดแย้งกันเองมาก แต่ไม่มีทางอื่นที่จะอธิบายได้ดีกว่า
นี้แล้ว

ฉันมั่นใจว่ากำลังคิดถึงบิล แต่เมื่อตื่นขึ้นมา พบว่าตัวเองนอนอยู่
บนทุ่งหญ้า

เหนือศีรษะมองเห็นกิ่งก่าที่แผ่กว้างและเขียวขจี โดยมีท้องฟ้าสี
ฟ้าสดใสเป็นพื้นหลัง

เห็นได้ชัดว่าฉันกำลังนอนอยู่บนพื้นหญ้าใต้ร่มเงาต้นไม้

ฉันเพิ่งจะเดินอยู่เมื่อสักครู่นี้ แต่ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้นะ

ดูจากสถานการณ์แล้ว อิโมริน่าจะล้มลงเนื่องจากลมแดด

มาถึงตรงนี้ด้วยตัวเองหรือ

จำไม่ได้ว่ามาตรงนี้ด้วยตัวเองหรือเปล่า แต่อาจจะมาตรงนี้โดย
ไม่รู้ตัวก็ได้ เพื่อหาที่เย็นๆ อยู่

ขณะที่คิดเรื่องนี้อยู่ ก็รู้สึกตัวว่ามีผ้าเช็ดหน้าเปียกวางอยู่บนหน้าผาก

อิโมริยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาดู

เห็นได้ชัดว่ามีคนนำมันมาวางให้ฉัน
 ขณะที่นึกสงสัยว่าเป็นใคร จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงพูด
 “คุณไม่เป็นไรใช่ไหม” เสียงของหญิงสาวเอ่ยขึ้น
 อิมอริมองไปทางต้นเสียง
 ตรงนั้นมีสาวน้อยผมสีน้ำตาลผูกเปีย ยาวสลวย ผิวขาวสวย
 เสื้อสีขาวกับกระโปรงเอี๊ยมสีฟ้า

ฉันเคยเห็นการแต่งตัวแบบนี้ที่ไหนสักแห่งมาก่อนนะ อิมอริคิดแล้ว
 ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้

“โดโรอิ!”

อิมอริอดไม่ได้ที่จะร้องออกมา

“ใช่...ใช่” โดโรอิตอบ

“เอ่อ...คุณคือคุณอิมอริใช่ไหม”

“เอ๊ะ ทำไมถึงรู้จักฉันล่ะ”

“ฉันรู้จักคุณเพราะคุณเอ่ยชื่อฉันขึ้นมา ฉันจำหน้าอวตารของคนที
 เคยรู้จักมาตั้งแต่อดีตได้หมด ถ้าคุณเป็นคนแปลกหน้าที่รู้จักชื่อฉัน แสดงว่า
 คุณต้องเป็นอวตารของคนที่ยังรู้จักในดินแดนแห่งออซ ซึ่งมีเพียง
 แค่มิลคนเดียวนั่น และบิลเคยบอกว่าอวตารของเขาคือนักศึกษาระดับ
 บัณฑิตศึกษาชื่ออิมอริ”

“มันเป็นการสันนิษฐานที่เยี่ยมมาก” อิมอริพูดพร้อมกับลุกขึ้นยืน

“ค่อยๆ นะ ก่อนอื่น ดื่มน้ำให้พอก่อน” โดโรอิยื่นเครื่องดื่มเกลือแร่
 ขนาด 500 มล.ให้

“ขอบคุณ ดื่มนะ” อิมอริเปิดฝาขวดแล้วดื่มรวดเดียวหมด

“ดูเหมือนว่าฉันจะเป็นลมแดดล่ะ”

“เห็นคุณเดินวนไปวนมาอยู่ได้แสงแดดจัดๆ กลางมหาวิทยาลัย ดู
 เหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่างที่จริงจังอยู่ แล้วยังก็เซไปเซมาล้มลงไปเลย
 คิดว่าน่าจะเป็นลมแดดนะ”

“อะไรทำให้คิดว่าฉันกำลังคิดอะไรอยู่”

“เห็นคุณเดินไปมาบนพื้มาอย่าง พอหมดสติก็ยังพูดเพื่ออะไรอีก”

“ฉันกำลังคิดหาวิธีช่วยเหลือบิล”

“บิลอยู่ในดินแดนแห่งออส”

“ใช่ ฉันรู้ ฉันฝันถึงสิ่งนี้ในตอนที่สลบอยู่”

“ถ้าอย่างนั้น ปัญหาเรื่องบิลก็คงจะจบลงแล้ว”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะว่าบิลพ้นอันตรายแล้ว”

“อันตรายที่ว่า หมายถึงเกือบตายเพราะขาดน้ำในทะเลทรายใช่ไหม”

“จะอะไรซะอีกล่ะ”

“แน่นอนว่าเรื่องนั้นก็สำคัญ แต่ฉันคิดถึงปัญหาที่ใหญ่กว่านั้นมาก”

“มีปัญหอะไรที่ใหญ่กว่าอันตรายถึงชีวิตอีกเหรอ!”

“เมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว คงไม่มีปัญหอะไรที่สำคัญไปกว่าอันตรายถึงชีวิตหรอก แต่ปัญหานั้นมันเกิดขึ้นมาก่อนที่บิลจะหลงทางในทะเลทรายเสียอีก ตอนนั้นเขาหลงทาง ถ้าปล่อยไว้ให้เป็นแบบนี้คงจะกลับดินแดนมหัศจรรย์ไม่ได้”

“มันสำคัญขนาดนั้นเลยเหรอ”

“เอ๊ะ”

“ไม่ว่าบิลจะไปที่ไหน คุณก็ยังคงอยู่บนโลกใบนี้เสมอ”

“ใช่ ฉันคิดว่าอย่างนั้น”

“บิลดูเหมือนจะไม่กังวลอะไรเลย ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนก็ตาม”

“ก็จริง”

“แล้วทำไมเราต้องลำบากในการส่งบิลกลับโลกเดิมด้วยล่ะ”

“เพราะว่า...” อิมริหยุดชะงัก

แปลกจัง ทำไมถึงเป็นแบบนี้

“อาจเป็นเพราะดินแดนมหัศจรรย์คือบ้านเกิดของบิลก็ได้ ที่นั่นมีเพื่อนของบิลอยู่มากมาย”

“คุณสนิทกันขนาดนั้นเลยหรอ ห่วงใยบิลขนาดนั้นเลยหรอ”

อิโมรินึกถึงตัวละครแปลกๆ อย่าง ช่างทำหมวกบ้าๆ กระต่ายมาร์ช กระต่ายขาว ราชนินแดง และแมวเซสเซียร์

บางที่ไม่จำเป็นต้องกลับ...

“อาจจะไม่มีเหตุผล แค่อยากกลับบ้าน”

“แค่เปลี่ยนดินแดนแห่งออซให้เป็นบ้านใหม่ก็พอแล้ว”

จริงอยู่ มันก็มีเหตุผลเหมือนกัน

จากที่บิลเห็น ดินแดนแห่งออซดูเหมือนดินแดนมหัศจรรย์มากกว่าจักรวาลฮอปฟ์มันน์

แม้ว่าที่นี่จะเต็มไปด้วยปรากฏการณ์แปลกประหลาดคล้ายดินแดนมหัศจรรย์ แต่ดูเหมือนว่าพลังเวทมนตร์จะถูกควบคุมไว้ในระดับหนึ่ง

แล้วความคิดประหลาดๆ ของผู้คนในเมืองนี้ก็ไม่ได้เกินเลยไปกว่าดินแดนมหัศจรรย์เท่าไรหรอก

พูดได้เลยว่ามันเหมือนกับดินแดนมหัศจรรย์ในแบบที่อ่อนโยนกว่า อย่างไรก็ตาม ยังคงกังวลบางอย่างอยู่

อิโมริค้อยๆ พยุงตัวขึ้น

“นอนพักต่อดีกว่าไหม”

“ตอนนี้รู้สึกดีขึ้นมากแล้ว ขอถามคุณเพิ่มเติมเกี่ยวกับดินแดนแห่งออซหน่อยได้ไหม”

“ถามมาได้เลย”

“คุณเคยบอกว่าดินแดนแห่งออซมีผู้ปกครองใช่ไหม”

“ใช่แล้ว นิค ชายตัดไม้ดีบุก ก็เป็นหนึ่งในผู้ปกครอง เขาเป็นจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิวิงก็ พวกเราพบคุณครั้งแรกภายในดินแดนของอาณาจักรเขาเองนั่นแหละ”

“ถ้าเป็น ‘หนึ่งในผู้ปกครอง’ แสดงว่ายังมีผู้ปกครองคนอื่นๆ อีกใช่ไหม”

“ใช่แล้ว มีทั้งราชาควอดลิง ลอร์ดมันซกินส์ และประมุขแห่งกิลลิคิน อยู่ในดินแดนแห่งออซ นอกจากนี้ ยังมีผู้นำที่อ้างว่าเป็นราชาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ กันดารอีกมากมาย แต่พวกเขาไม่ได้ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ”

“นั่นดินแดนแห่งออซก็ถูกปกครองโดยผู้ปกครองทั้งสิ้นคนนั้นหรือ”

“อาจพูดแบบนั้นก็ได้ แต่ผู้ที่มีอำนาจควบคุมดินแดนทั้งหมดของออซก็คือราชินีออซมา ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองมรกต”

“ราชินี...”

“มีอะไรหรือเปล่า”

“ในดินแดนมหัศจรรย์ก็มีราชินีเช่นกัน แต่เธอเป็นเผด็จการที่ไม่เป็นที่ชื่นชอบ เธอสั่งให้ตัดหัวประหารชีวิตผู้คนอยู่บ่อยๆ”

“ราชินีออซมาทรงเป็นเผด็จการที่เปี่ยมด้วยเมตตา จึงไม่มีทางที่สั่งตัดศีรษะผู้คน”

“ฉันไม่ค่อยเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเมืองมรกตและประเทศรอบข้างเลย ลองเปรียบเทียบกับโลกของเรา เหมือนกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่นับถือคริสต์ศาสนากับนครวาติกันหรือเปล่า”

“มากกว่าเรื่องของการเป็นศูนัยรวมจิตใจ เธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับทางการเมืองโดยตรงด้วยนะ กฎหมายที่ราชินีออซมาตราขึ้นมาใช้บังคับทั่วทั้งดินแดนแห่งออซเลย”

“ผู้ปกครองของดินแดนทั้งสิ้นไม่ได้ออกกฎหมายหรือ”

“จริงอยู่ที่ออกกฎหมายและคำสั่งได้ แต่กฎหมายและคำสั่งของราชินีออซมามีอำนาจเหนือกว่าเสมอ ดังนั้นไม่ต้องกังวลว่าจะมีความสับสนวุ่นวายใดๆ เกิดขึ้น”

“นั่นหมายความว่า ผู้ปกครองทั้งสี่คนมีบทบาทแท้จริงน้อยมาก หรือแทบไม่มีอำนาจเลยใช่ไหม”

“มีอำนาจมากกว่าที่คิด ฉันว่ามีอำนาจมากกว่าเจ้าผู้ปกครองในยุคเอโดะหรือผู้ว่าราชการจังหวัดในยุคปัจจุบันอีก”

“ประชากรของดินแดนแห่งออซมีจำนวนเท่าไร”

“ได้ยินมาว่ามีประมาณห้าแสนคน”

“มันถูกล้อมรอบด้วยทะเลทรายไซหรือเปล่า”

“ทะเลทรายแห่งความตาย”

“พวกคุณมีข้อมูลเกี่ยวกับดินแดนอื่นๆ นอกเหนือจากดินแดนแห่งออซด้วยสินะ”

“ดินแดนมหัศจรรย์เต็มไปด้วยดินแดนต่างๆ มากมาย มีถึงสิบกว่าแห่ง ทั้งดินแดนแห่งเอฟ ดินแดนแห่งโนมส์ ดินแดนแห่งกุหลาบ และดินแดนแห่งมอ เท่าที่ทราบนะ”

“รวมถึงดินแดนมหัศจรรย์และจักรวาลของฮอฟฟ์มันน์ด้วยไหม”

“ไม่” โดโรธีส่ายหัว

“แต่ฉันไม่ได้รู้จักทุกดินแดนนะ ไม่แปลกที่จะมีดินแดนแบบที่คุณพูดถึงในแฟรี่แลนด์”

“แต่บิลไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับดินแดนแห่งออซเลย ทั้งตอนที่เขาอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์และตอนที่เขาอยู่ในจักรวาลฮอฟฟ์มันน์”

“อาจจะเป็นเพราะระยะทางก็ได้ คนที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งออซก็ไม่ว่างที่จะห่างไกลหรอก”

“เคยได้ยินมาว่า รอบๆ ดินแดนแห่งออซมีทะเลทรายแห่งความตายที่ไม่มีใครกล้าข้ามไปนะ”

“ใช่ ถูกต้อง”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ทำไมถึงมีข้อมูลเกี่ยวกับดินแดนอื่นนอกเหนือจากดินแดนแห่งออซล่ะ”

“นั่นก็เพราะมันมีพลังเวทมนตร์”

“เข้าใจแล้ว ว่าแต่ อนุญาตให้ใช้เวทมนตร์ได้แค่เพียง ออซมา แม่เมดกลินดา และพอมดแห่งออซ เท่านั้นใช่ไหม”

“ถูกต้อง”

“เวทมนตร์นั้นทรงพลังขนาดนั้นเลยเหรอ”

“แน่นอนสิ ถ้าตั้งใจจริง ก็สามารถครองโลกได้เลยนะ”

“ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมใคร่สร้างอำนาจในดินแดนแห่งออซถึงมีความมั่นคง ในทางกลับกัน ก็อาจมีปัจจัยที่ทำให้เกิดความไม่มั่นคงอยู่ด้วย”

“หมายความว่ายังไง”

“ถ้ามีคนอื่นนอกจากสามคนนั้น พยายามใช้พลังเวทมนตร์ก่อกบฏ หรือรุกรานมาจากต่างประเทศ ทั้งสามคนจะต้องรับมือเพียงลำพังนะ”

“ไม่คิดว่ามันจะไม่มั่นคง พลังของเวทมนตร์ของทั้งสามคนทรงพลังมาก”

“เออ จริงสิ ยังมีอะไรให้คิดอีกเยอะ ว่าแต่...เรียกคุณว่าโดโรธีได้ไหม”

“ได้ๆ”

“โดโรธี คุณคงรู้จักบิลแล้วละ แต่เราเพิ่งเจอกันในร่างมนุษย์เป็นครั้งแรก ฉันขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการก่อนนะ ฉันชื่อเคน อิมริ ยินดีที่ได้รู้จัก” อิมริยื่นมือออกมา

“ยินดีที่ได้รู้จัก” โดโรธีพูดพร้อมกับจับมือเขา

“ขอบคุณนะที่ดูแลฉัน รู้สึกขอบคุณจริงๆ”

“แค่ทำสิ่งที่ควรทำเท่านั้นเอง”

“โดโรธี!”

มีผู้หญิงคนหนึ่งโบกมืออยู่ในระยะไกล

เธอดูอายุพอๆ กับโดโรธี

“เป็นเพื่อนคุณเหรอ”

“ใช่แล้ว ชื่อจูเลีย แอนน์ จูเลียเธอก็เป็นอวตารของชาวดินแดนแห่งออซเหมือนกัน”

อิโมริลุกขึ้นยืน

“คุณสบายดีไหม” โดโรธีถามด้วยความห่วงใย

“อืม ตอนนี้นั้นหายดีแล้ว”

จูเลียเดินเข้ามาหา

“ยินดีที่ได้รู้จัก” อิโมริเอ่ยปาก

“คุณเป็นชายตัดไม้ดีบุกที่นั่นหรือ หรือว่าเป็นหุ่นไล่กา คงไม่ว่าจะใช่สิ่งใดนะ...”

จูเลียแสดงท่าทีสงสัย

“เอ่อ...” โดโรธีทำหน้ากังวล

“จูเลีย นี่คือนิโมริ เขายังเป็นอวตารที่อาศัยอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์ด้วย”

“อ้อ จริงหรือ” จูเลียยิ้ม “ยินดีที่ได้พบคุณเช่นกัน คุณอิโมริ”

“เอ๊ะ คุณไม่ใช่คนจากดินแดนแห่งออซที่ฉันรู้จักใช่ไหม!”

“ใช่แล้ว ตัวตนที่แท้จริงของฉันคือเจเรียม แจมเป็นแม่บ้านทำงานในพระราชวังเมืองมรกต มาจากดินแดนแห่งกิลลินิน และรับหน้าที่เป็นล่ามด้วยนะ”

“ขอโทษด้วยนะ ฉันเข้าใจผิดคิดว่าคุณเป็นอวตารของคนที่ฉันรู้จัก”

อิโมริหน้าแดงด้วยความเขินอาย

“ไม่เป็นไร รูปร่างหน้าตาของร่างหลักกับอวตารนั้น มีทั้งคล้ายและไม่คล้ายกัน ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว ฉันก็อยู่ในกลุ่มที่คล้ายๆ กัน เอ่อ...พูดอีกอย่างก็คือ ฉันก็ใช้อวตารเป็นเด็กผู้หญิงเหมือนกันนั่นแหละ แต่ก็มีบางคนที่ใช้อวตารแปลกๆ อย่างที่คุณพูดไปเมื่อกี้ เช่น หุ่นไล่กา หรือสิ่งใดอะไรแบบนั้น ซึ่งอาจจะดูไม่เหมาะสมเท่าไรหรอก”

“ผิดหวังหรือ” อิโมริรู้สึกผิดหวัง

“อิม ก็ใช่ละสิ พวกเขาอาจรู้สึกไม่เชื่อเลยที่ตัวเองกลายเป็นสัตว์
ไปได้”

โดโรธีกระแอมในลำคอ

“อ้าว โดโรธี มีอะไรหรือเปล่า”

“ฉันเป็นกิ้งก่าที่นั่น”

“เอ๊ะ” จูเลียตัวแข็งที่อ

“ชื่อของเขาคือบิล” โดโรธีพูด

“จริงด้วย ฉันควรจะคำนึงถึงความเป็นไปได้นี้ไว้ด้วย” จูเลียพูด

“ฉันจะจดจำบทเรียนนี้ไว้ และจะไม่พูดอะไรแบบนี้อีกแน่นอน”

“ไม่ต้องคิดมากขนาดนั้นหรอก” อิมริพูดเพื่อปลอบโยน

“ไม่ ไม่เสียใจ แค่เรียนรู้อย่างเป็นบทเรียน ถ้าไม่ทำผิดพลาดซ้ำๆ ฉันจะ
กลายเป็นคนที่สมบูรณ์แบบมากขึ้นเรื่อยๆ”

“ใช่ ถูกต้อง” อิมริตระหนักว่าเธอเป็นคนประเภทที่แตกต่างจาก
เขาและไม่รู้สึกผิดอะไรเลย

“โดโรธีบอกว่าคุณทำงานเป็นล่าม จริงหรือ คุณแปลภาษาอะไรบ้าง”

“ภาษาอะไรก็ได้ ขอแค่เป็นภาษาที่ใช้พูดกันในดินแดนแห่งออกซ
ตัวอย่างเช่น ภาษากิลลิคิน หรือภาษาวิงกี้”

“เก่งมากเลยนะ! น่าอิจฉาจังที่คุณเก่งภาษา”

“แต่ว่าฉันไม่มีทักษะด้านภาษาเลยนะ ภาษาแม่ยังพอไหว แต่ภาษาอื่น
นี่แทบจะไม่ได้เลย”

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมถึงเป็นล่ามได้ล่ะ”

“คำพูดที่ใช้ในดินแดนแห่งออกซนั้นเหมือนกันหมด กิลลิคิน วิงกี้ และ
มันช์กินส์ ต่างมีคำศัพท์และไวยากรณ์เหมือนกัน”

“เข้าใจแล้ว ถ้าอย่างนั้นไม่จำเป็นต้องเก่งภาษาถึงจะเป็นล่ามได้
สินะ” อิมริแสสร่งทำท่าเข้าใจ

“ถ้าทุกคนพูดภาษาเดียวกัน แปลว่าไม่จำเป็นต้องมีล่ามอีกต่อไป
ใช่ไหม”

“ตามทฤษฎีแล้วก็ใช่ แต่บางทีก็มีคนที่ไม่ฟังเหตุผล ทั้งบนโลกนี้
หรือแม้แต่ในดินแดนของออสซี่ก็ตาม นั่นแหละคือเหตุผลที่งานของฉันยัง
คงมีอยู่”

อิโมริใช้มือแตะคางแล้วครุ่นคิด

“เกิดอะไรขึ้น” โดโรธีถาม

“จากที่ได้ยินมา ดินแดนแห่งออสตูเหมือนจะเป็นโลกที่น่าทึ่งกว่า
โลกของเราเยอะเลย”

“ถ้าอย่างนั้นบิลคงจะปลอดภัยดีนะ ถ้าเขาอาศัยอยู่ในดินแดน
แห่งออส”

“เปล่าเลย กลับกันมันสร้างความกังวลใจมากกว่า”

“คุณกังวลเรื่องอะไร”

“ราชินีมีอยู่จริง ในดินแดนมหัศจรรย์ก็มีราชินีเช่นกัน และเธอก็
ปกครองอย่างเผด็จการ”

“ราชินีออสมาเป็นผู้ปกครองที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาและเป็นที่รักของ
ประชาชน”

“แต่ทรงเป็นเผด็จการ”

“เผด็จการที่ดีก็มีเช่นกัน”

“รู้สึกกังวลเรื่องที่เป็นที่รักของทุกคนมากเกินไป ราชินีแดงแห่งแดน
มหัศจรรย์แม้จะเป็นเผด็จการ แต่เธอก็ไม่ได้ฉลาดมากนัก และยังเป็นที
เกลียดชังของประชาชน”

“ต่างกับราชินีออสมาเลยนะ คิดว่าราชินีคนนั้นแยกว่าเยอะเลย”

“ราชินีออสมาทรงเป็นผู้ที่ชาญฉลาดและเป็นที่รักของประชาชน แต่
พระองค์ทรงปกครองแบบเผด็จการ”

“ถูกต้อง”

“นั่นแหละที่รู้สึกอันตราย เพราะคุณสมบัติเหล่านั้นทำให้เจ้าตัวและประชาชนมองอะไรผิดๆ ไปหมด”

“ไม่ต้องกังวลเรื่องราชินีออกมา”

“คำพูดของคุณทำให้รู้สึกกังวลมากขึ้นไปอีก”

“เข้าใจแล้วละ ฉันขอให้บิลเจอราชินีออกมาเร็วๆ ด้วยเถอะ” จูเลียพูด

“ฉันเห็นด้วยอย่างยิ่ง ฟังเรื่องเล่ามามากมายก็ไม่เทียบเท่ากับการได้พบเห็นด้วยตัวเอง ถ้าได้พบราชินีออกมาโดยตรง รับรองว่าความกังวลใจทั้งหมดจะหายไปอย่างแน่นอน”

3

ดินแดนแห่งออกซกว้างใหญ่ไพศาลกว่าที่คิดไว้มาก

หลายวันผ่านไป นับตั้งแต่บิลและโดโรธีเริ่มต้นการเดินทางจากจุดตะวันตกสุดของดินแดนวิงก็ พวกเขายังคงมุ่งหน้าสู่เมืองมรกต แต่ดูเหมือนว่าจุดหมายปลายทางจะอยู่ไกลออกไปเสมอ ไม่ว่าจะพวกเขาจะเดินไปไกลแค่ไหนก็ตาม

ดินแดนวิงก็เป็นสถานที่ที่ทุกสิ่งทุกอย่างถูกทำไปด้วยสี่เหลี่ยม

ในครั้งแรกที่เห็นแสงมันจําจนมองอะไรไม่ชัด แต่พอปรับสายตาได้ ลึกพักทุกอย่างก็ดูชัดเจขึ้น เหมือนกับว่าเป็นปกติไปแล้ว

ฉันไม่เคยเจอปัญหาเรื่องอาหารหรือที่พักระหว่างการเดินทางเลย

เมื่อถึงเวลาอาหารหรือเวลาเข้านอน พวกเราเพียงแค่แวะไปที่บ้านในละแวกนั้นแล้วขออาหารหรือที่พัก

โดยทั่วไปแล้วผู้คนส่วนใหญ่มักจะเสนอาหารและที่พักให้อย่างเต็มใจ แต่บางครั้งก็มีชาวบ้านบางคนที่ทำหน้าไม่พอใจบางทีก็มีเหตุการณ์

ที่ทำให้ทำอาหารไม่ได้ เช่น วัตถุดิบไม่ครบ คนในบ้านไม่อยู่ หรือมีคนป่วย จนไม่มีเวลาทำ

แม้ในยามที่นิก ซอปเปอร์ บักชวานลงบนโต๊ะหรือเสาดแล้วถามว่า ใครเป็นผู้ทำให้พวกเจ้ามีชีวิตที่ปลอดภัยพวกเขาก็จะก้มหัวลงและตอบว่า จักรพรรดิวงก็และราชินีออกมา

แล้วก็วางมือจากมืออาหารของตัวเองและการดูแลผู้ป่วยเพื่อเตรียมอาหารให้กับเหล่าผู้ปกครอง

“รู้สึกผิดจริงๆ” บิลเอ่ยด้วยความรู้สึกผิด

“รู้สึกผิดเรื่องอะไร” นิก ซอปเปอร์พูดเสียงแข็ง

“ฉันหมายความว่า คนเหล่านี้มีฐานะของพวกเขาอยู่แล้ว แต่พวกเขา กลับให้ความสำคัญกับพวกเราก่อนไง”

“ทำไมถึงต้องรู้สึกผิดเรื่องนั้นล่ะ”

“ก็มันน่าเกรงใจไง”

“เกรงใจอะไรกัน การได้ต้อนรับจักรพรรดิถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง อีกอย่าง กฎหมายของดินแดนแห่งออกซิงกำหนดไว้ว่า เราต้องมอบอาหาร และที่พักให้กับนักเดินทางฟรีๆ ด้วยนะ”

“จริงเหรอ”

“ใช่แล้ว เพราะว่าพวกเราและพวกเขาก็แค่ทำตามกฎเท่านั้น ดังนั้น มันก็เป็นเรื่องปกติ พวกเราจึงไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดเลย”

“มันเป็นอย่างนั้นเหรอ”

“เป็นแบบนี้แหละ”

“แต่ก็ยังรู้สึกผิดอยู่ดี”

“ก็เพราะว่าเธอไม่เข้าใจสถานการณ์ไง” นิกพูดด้วยน้ำเสียงเบื่อกว่า

“เฮ้ หุ่นไล่กา ช่วยอธิบายให้กึ่งๆ ตัวนี้เข้าใจหน่อยได้ไหม”

“เอาละ” หุ่นไล่กากระแอม

“ถ้าไม่มีกฎหมายนี้ จะเกิดอะไรขึ้นกับนักเดินทางที่มาเยือนดินแดนนี้ พวกเขาจะไม่มีอาหารหรือที่พัก ต้องหาของป่ากิน เช่น ผลไม้ หรือจับสัตว์เล็กๆ มากิน แถมยังต้องนอนกลางแจ้ง ซึ่งอาจเสี่ยงต่ออันตรายจากสัตว์ป่า”

“สัตว์ป่าหมายถึงอะไร” บิลถามด้วยความสงสัย

“หมายถึงสัตว์กินเนื้อ เหมือนสิงโต”

บิลมองไปที่สิงโต

“โอ้ ถ้ากังวลว่าฉันจะกินเธอ ไม่ต้องห่วงนะฉันจะไม่กินเพื่อนของฉัน” สิงโตพูด

“ฉันแค่มาคำถาม ถ้าเจोकิ้งก่าที่ไม่ใช่เพื่อน เธอจะอย่างไร”

“ฉันไม่ค่อยอยากตอบคำถามนั้นเท่าไรหรอก” สิงโตพูด

“แต่ว่านะ ฉันเองก็อดไม่ได้ที่จะไม่กินอะไรเลย และตามกฎหมายของออกซการกินอะไรก็ได้ถือเป็นความผิด นั่นแหละคือประเด็น”

บิลเริ่มตัวสั่น

“ก็เพื่อนของฉันบอกว่าไม่กินแล้วไง ไม่ต้องกังวล” หุ่นไล่กาพูด

“ดูโดโรริสสิ เธอช่างน่ากินมากกว่า เนื้อตัวอวบอิม เต็มไปด้วยไขมัน ถ้าฉันไม่กินเธอก็แสดงว่าคงไม่มีวันกินนายได้หรอก”

“สิงโต เธออยากกินโดโรริสสิด้วยหรือ”

“ฉันพูดอย่างนั้นไม่ได้หรอก” สิงโตเลียปากของเขา

“ถ้าพูดจาส่งเดช ความสัมพันธ์ฉันมิตรอาจจะไม่ยั่งยืน”

“เข้าใจแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นฉันจะไม่ถาม ว่าแต่เธออยากกินฉันไหม”

“อยากได้คำตอบไหม” สิงโตจ้องตาไม่กะพริบมองบิล น้ำลายไหลเยิ้ม

“อยากจริงๆ หรือ”

“ถ้าไม่รบกวนนะ”

“แต่ถ้าเธอรู้คำตอบแล้ว มิตรภาพของเราอาจสิ้นคลอนได้นะ”

“ก็ได้ เพราะเราก็ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้นอยู่แล้วนี่”

“แล้วถ้าเธอรู้คำตอบแล้ว เธอจะระแวงไปตลอดเลยนะ”

“ไม่อยากจะยินเลย รู้สึกเหมือนจะถูกกักขังอยู่ตลอดเวลา มันน่ากลัวจริง ๆ”

“จริงหรือ”

“มันเป็นเรื่องจริง”

“ฉันจะไม่บอกคำตอบนะ ขอโทษที่ทำให้เธอตื่นตื่นตลอดเวลา”

“ขอบใจนะ ถ้าเป็นเช่นนั้นคงไม่ต้องการคำตอบหรอก แบบนี้ฉันก็ไม่ต้องกังวล โลงออกไปเยอะเลย” บิลนอนลงอย่างผ่อนคลายตรงปากของสิงโต

“ฉันกลัวว่าจะทำอะไรไม่ได้อีกต่อไปถ้าฉันรู้คำตอบ”

“แน่นอน” สิงโตพูด พลางมองบิลและเลียริมฝีปากของเขา

“เอ่อ...คิดว่าปัญหาของพวกเธอสองคนคงจบแล้วใช่ไหม”

หูนั้ไล่กาพูดขึ้น

“ไม่ได้ทะเลาะกันหรอกนะ” สิงโตรีบพูด

“ถ้าจะมีปัญหาก็คงจะเป็นตอนนี้แหละ”

“เอาละ ฉันจะเล่าต่อนะ” หูนั้ไล่กาพูด

“เธอกำลังพูดถึงอะไร” บิลพูด

“ฟังนะ พวกเราพักฟรีที่บ้านของพวกวิงก็แล้วกินข้าวฟรีได้ เพราะถ้าไม่ทำอย่างนั้น อาจจะทำให้เรื่องร้ายแรงขึ้นก็ได้” หูนั้ไล่กา มองไปทางสิงโต

“เข้าใจนะ แต่คิดว่าอย่างน้อยก็ควรจะขอบคุณ”

“ขอบคุณหรือ”

“จ่ายเงินไปก็จบ แค่นี้ฉันก็ไม่ต้องกังวลอะไรอีกแล้ว”

“ได้ยินไหมนิก มันคือเงิน” หูนั้ไล่กากระเบิดเสียงหัวเราะ

“อย่าทำให้ฉันหัวเราะ” นิกหัวเราะ

“เฮ้! อะไร มันตลกนักหรือ บอกฉันหน่อยสิ ฉันชอบเรื่องตลกนะ”

“ก็เธอเองที่พูดถึงเงินไง ในดินแดนแห่งออชไม่มีเงินหรอกนะ แม้แต่แนวคิดเรื่องเงินก็ไม่มีด้วยซ้ำ” หูนั้ไล่กาพูด

“ฉันไม่เชื่อว่าเธอไม่มีเงินเลย เพราะถ้าไม่มีเงินก็ไม่สามารถเก็บออมได้”

“ทำไมฉันต้องเก็บออมด้วย”

“การซื้อของใหญ่ๆ ต้องใช้เงินเยอะ นั่นแหละคือเหตุผลที่ฉันเก็บออม”

“เธอจะไม่ได้ซื้อของในดินแดนแห่งออกซ”

“แล้วถ้าอยากได้ของชิ้นมาล่ะ จะทำยังไง”

“ฉันก็จะไปเอามัน”

“จากใครล่ะ”

“ก็แค่ไปเอาจากคนที่ทำสิ่งต่างๆ เช่น หิวขนมปังก็ไปร้านขนมปัง ถ้าอยากได้เสื้อผาก็ไปร้านเสื้อผ้า อยากได้บ้านก็แค่บอกช่างให้สร้าง ง่ายแค่นี้เอง”

“พวกเขาจะให้ฟรีหรือ”

“ใช่”

“ถ้าทำแบบนั้น พวกเขาจะเสียเปรียบนะ เขาต้องเอาเงินจากเธอด้วยสิ”

“เอาเงินไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก”

“ถ้ามีเงิน ก็สามารถซื้ออะไรก็ได้”

“ในดินแดนแห่งออกซ ไม่จำเป็นต้องซื้อของอะไรเลย อยากได้อะไรก็ขอเอาเลย”

“ฉันไม่เข้าใจ”

“เธอไม่เข้าใจหรือ เพราะสมองของเธอถูกครอบงำด้วยความคิดเรื่องเงิน ดินแดนแห่งออกซเป็นสังคมคอมมิวนิสต์แบบดั้งเดิมที่ทุกคนแบ่งปันทรัพยากรกัน”

“โอ้ มันเป็นคอมมิวนิสต์แบบดั้งเดิมสินะ เข้าใจแล้ว” บิลพูด

“แต่แบบนั้น หมายความว่า เราสามารถขี้เกียจได้เท่าที่ต้องการ ใช่มั้ย”

“ใช่แล้ว คนที่ไม่อยากทำงานก็ไม่จำเป็นต้องทำงาน มันเป็นเรื่องที่ยอดเยี่ยมเลยไม่ใช่หรอ”

“แล้วถ้าทุกคนหยุดทำงาน จะเกิดอะไรขึ้น”

“มันจะไม่เป็นแบบนี้”

“ทำไม”

“ก็ถ้าไม่มีใครทำงานกันแล้ว ดินแดนแห่งอซก็ล่มสลายลง ใครๆ ก็ไม่อยากให้ดินแดนที่สวยงามแบบนี้พังทลายลงหรอกจริงไหม”

“โอเค ฉันเข้าใจแล้ว นุ่นไล่กากอธิบายสิ่งต่างๆ ได้ดีมาก”

การเดินทางของพวกเขาดำเนินต่อไป จนกระทั่งในที่สุดพวกเขาก็มาถึงทางเข้าเมืองมรกต

เมืองมรกตล้อมรอบด้วยกำแพงสูงและมีประตูขนาดใหญ่ที่เปิดกว้างอยู่

“ประตูเปิดตลอดเวลาหรือเปล่า” บิลถาม

“ใช่ ไม่อย่างนั้น เธอจะไม่สามารถไปมาได้ยังไงอึะ” โดโรตีตอบ พวกเขาทั้งห้าคนมุ่งหน้าสู่พระราชวังทันที

ที่ทางเข้าพระราชวังมีเด็กสาวคนหนึ่งทักทายพวกเขาทั้งห้าคน

“ยินดีต้อนรับกลับบ้าน โดโรตี” หญิงสาวพูด

“คิดว่าได้เวลามาถึงแล้ว ฉันก็เลยมารอ”

“นั่นราชินีออกมาหรอ” บิลถาม

“ไม่หรอกบิล นี่คือเจเรย์ แจม” โดโรตีพูด

“เจเรย์ แจมหรอ” บิลพูด

“ยินดีที่ได้รู้จักที่นี่นะ บิล” เจเรย์พูด

“อวดดารของฉันบนโลกคือจูเลีย”

“อ้อ เข้าใจแล้ว ยินดีที่ได้รู้จักที่นี่นะ เจเรย์ แจม”

“เธอดูไม่เหมือนตอนอยู่ที่โลกนะ เธอดูเหมือนคล้ายในแฟรี่แลนด์”

“ดูเหมือนว่าอิโมริจะไม่ใช่คนสบายๆ แต่ถ้าอิโมริรู้ตัวเองว่าไม่ได้เป็นคนสบายๆ จะรู้สึกผิดหวังไหมนะ”

“คิดว่าไม่ต้องกังวลขนาดนั้นหรอก บิล” เจเรียพูด

“ทำไมถึงรู้ว่าพวกเราจะมีวันนี้”

“ราชินีออกซมาทรงบอกฉัน”

“มีใครโทรหาราชินีออกซมาทางมือถือหรือ”

“บิล ไม่มีโทรศัพท์ในดินแดนแห่งออกซหรือ”

“แล้วทำไมราชินีออกซมาถึงรู้ว่าเรากำลังมาล่ะ”

โดโรธีย์ม

“ฉันคิดว่าเธอควรถามออกซมาโดยตรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ มาเถอะ ไปที่ห้องราชินีกัน”

ออกซมาเป็นหญิงสาวที่สวยงามซึ่งดูเหมือนว่าเธอจะมีอายุใกล้เคียงกับโดโรธีย์ อย่างไรก็ตามบุคลิกของเธอมีความน่าเกรงขาม แวดตาที่เย็นชาแฝงไว้ด้วยเจตนาอันแน่วแน่ราวกับสามารถมองทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้

“ยินดีที่ได้รู้จัก ราชินีออกซมา” บิลพูด

“ยินดีที่ได้รู้จักนะบิล เรียกฉันว่าออกซมาก็ได้”

“ได้เลยออกซมา แต่ข้าแปลกใจ คิดว่าพระองค์จะแกล้งและดูใจร้ายกว่านี้ซะอีก”

“จริงอยู่ หลายต่อหลายครั้ง ราชบัลลังก์มักถูกส่งต่อเมื่อกษัตริย์หรือราชินีองค์ก่อนสิ้นพระชนม์ ดังนั้นกษัตริย์และราชินีจึงมักมีพระชนมายุมาก ดังนั้นจึงไม่แปลกใจเลยถ้าคิดว่าฉันแกล้งแล้ว แต่ทำไมเธอถึงคิดว่าฉันใจร้ายล่ะ บิล”

“ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะว่าพระองค์ห้ามไม่ให้ใช้เวทมนตร์ทั่วทั้งประเทศนะสิ”

“ทำไมการห้ามใช้เวทมนตร์ถึงดูใจร้ายล่ะ”

“ข้าพหยาความว่า การใช้เวทมนตร์ก็สะดวกก็ไม่ใช่หรือ เป็บเดียว ก็ไปไหนมาไหนได้ไกลๆ แบกของหนักๆ ก็ไม่ต้องลำบาก แถมยังปราบสัตว์ประหลาดได้อีกด้วย”

“ถูกต้อง แต่ถ้าใช้เวทมนตร์ในทางที่ไม่ดี ก็อาจใช้เพื่อยึดครองดินแดนแห่งออซและกดขี่ประชาชนให้เป็นทาสได้เช่นกัน นั่นหมายความว่าเวทมนตร์มีด้วยกันสองด้าน คือด้านดีและด้านชั่วร้าย หากไม่มีการตรวจสอบเวทมนตร์ก็อาจถูกนำไปใช้เพื่อจุดประสงค์ที่ชั่วร้ายได้เช่นกัน นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันห้ามใช้เวทมนตร์”

“แต่ว่า ยังมีสามคนที่สามารถใช้เวทมนตร์ได้ แล้วถ้าสามคนนั้นใช้เวทมนตร์ไปในทางที่ผิด จะเกิดอะไรขึ้น”

โตโรรีใช้ปลายนิ้วสะกิดด้านข้างของกึ่งกำ
ทว่าบิลกลับแสดงอาการงุนงง

“โตโรรี สะกิดฉันทำไม”

โตโรรีถอนหายใจ

“บิล พุดแบบนั้นมันไม่ดีนะ เป็นไปไม่ได้ที่คนทั้งสามคนจะใช้เวทมนตร์ไปทำสิ่งที่ไม่ดี”

“ทำไมเธอถึงพุดแบบนั้น”

“มีคนที่สามคนที่ใช้เวทมนตร์ได้” ออซมาเริ่มพุด

“ตัวฉัน กลินดา และพ่อมดแห่งออซ พวกเราใช้เวทมนตร์เพื่อสิ่งที่ถูกต้องเท่านั้น”

“แล้วพระองค์รู้ได้ยังไง”

“เพราะฉันคือผู้ปกครองของประเทศนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะขึ้นอยู่กับฉัน”

“ออซมาไม่เคยผิดพลาดใช่ไหม” บิลถามซ้ำด้วยความสงสัย

โตโรรีเตรียมจะแตะด้านข้างของบิลอีกครั้ง แต่ออซมาส่ายหน้าห้าม เธอจึงหยุดชะงัก

“ข้าจะอธิบายเรื่องนี้ให้ฟังเอง” ชายชราปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหัน

“ท่านเป็นใคร” บิลถาม

“มาจากไหนกัน”

“ข้าคือผู้ที่พวกเจ้ารู้จักกันในนามพอมดแห่งออกซ ข้าอยู่ในห้องนี้ก่อนพวกเจ้าจะเข้ามาเสียอีก ข้าเพียงใช้เวทมนตร์ล่องหนเท่านั้นเอง”

“ทำไมท่านถึงทำอย่างนั้น”

“ที่จริงแล้วข้ากำลังเฝ้าดูพวกเจ้าอยู่ ว่าพวกเจ้าอันตรายหรือเปล่า แต่พอเห็นว่าเป็นแค่สัตว์เลี้ยวตัวเล็กๆ ไม่มีพิษภัย ก็เลยออกมาเผยตัวให้เห็น”

“ฉันเองก็รู้สึกมาตลอดว่าเป็นแค่สัตว์ตัวเล็กๆ ที่ไม่อันตรายอะไรเลย”

“เจ้าสงสัยใช่ไหม ว่าทำไมออกซมาถึงพุดดุก”

“ไม่ได้สงสัยอะไร เพียงแค่อยากรู้เหตุผลเท่านั้น”

“เหตุผลง่ายๆ คือออกซมาไม่เคยทำผิดพลาด”

“จริงหรือ”

“เพราะอย่างนั้น พระองค์ถึงได้รับความไว้วางใจจากประชาชน และขึ้นครองราชบัลลังก์ได้ หากพระองค์ทำอะไรผิดพลาดก็ย่อมไม่มีทางขึ้นครองราชบัลลังก์ได้” พอมดพูดอย่างภาคภูมิใจ

“ออกซมากลายเป็นราชินีเพราะพระองค์ไม่มีวันผิดพลาด และเพราะพระองค์ทรงเป็นราชินี พระองค์จึงไม่มีวันผิด เห็นไหมมันไม่มีอะไรขัดแย้งกันเลย”

“ออกซมาคือราชินี...ออกซมาไม่มีทางผิด...” บิลพิมพ์คำพูดซ้ำๆ ในใจ

“บิล เธอโอเคไหม” โดโรธีถามด้วยความเป็นห่วง

“ฉันเริ่มรู้สึกไม่สบายเพราะฉันคิดมากเกินไป”

“หยุดคิดซะ” หุ่นไล่กาพูด

“คำกล่าวหาที่ได้ยินกันมาเสมอว่า ‘ความคิดแย่ๆ เปรียบเสมือนการหยุดพัก’ ยังคงเป็นจริงเสมอ”

“ตกลง ฉันขอหยุดคิดก่อนดีกว่า ปกติก็ไม่ค่อยชอบคิดอะไรอยู่แล้ว” บิลพูด

ออกซมาอึม

“แต่ถ้าในประเทศนี้มีคนเลวเยอะ เราก็ต้องระวังตัวไว้หน่อยนะ”

บิลพูด

ออกซมาดูเครียดขึ้น

“บิล ไม่มีคนเลวในประเทศนี้” พอมดพูด

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้ทุกคนใช้เวทมนตร์ได้สิ” บิลโต้แย้ง

“ถ้ามีคนอื่นใช้เวทมนตร์ อาจจะมีคนเอาไปใช้ในทางที่ผิดก็เป็นได้”

“นั่นหมายความว่ามีความมีคนเลวในประเทศนี้ใช่ไหม”

“...” พอมดพูดไม่ออก

“บิล การคิดวิเคราะห์หาเหตุผลทุกเรื่อง เป็นสิ่งที่ดีจริงหรือ” ออกซมา

พูดอย่างอ่อนโยน

“แล้วท่านคิดเห็นอย่างไร” บิลเอียงคอ

“อิโมริดูเหมือนจะให้ความสำคัญกับเหตุผลมากนะ”

“อิโมริคืออวตารของเธอใช่ไหม”

“ใช่แล้ว”

“เขาอยู่บนโลกใช่ไหม”

“ใช่”

“หากเป็นเช่นนั้น ก็ไม่เกี่ยวข้องกับดินแดนแห่งออกซแต่อย่างใด เธออยู่ที่นั่นบิล แม้ว่าจะแบ่งปันความทรงจำร่วมกัน แต่เธอก็ไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังเขา เข้าใจแล้วหรือยัง”

“ฉันคิดว่าฉันเข้าใจ” บิลปฏิบัติตามอย่างเชื่อฟัง

ฉันเห็นเกี่ยวกับการคิดมากแล้ว

ฉันจะปล่อยให้อิโมริจัดการทุกอย่าง

ความทรงจำทั้งหมดนี้จะถูกส่งต่อไปยังอิโมริ ดังนั้นเขาคงจะคิดแทนฉันได้

แต่ตอนนี้ มีสิ่งที่ฉันอยากรู้ที่อยากจะถามเธอ

“เจเจียบอกว่าได้ยินเรื่องที่เรากำลังมาที่นี่จากออซมา แต่ว่าท่านรู้
ได้ยังไง”

“แน่นอน ด้วยพลังเวทมนตร์ของฉัน จงดูภาพนี้”

“ภาพไหน”

ทันทีที่บิลถาม ภาพวาดขนาดใหญ่ก็ปรากฏต่อหน้าเขา

“นี่มันอะไรกัน”

“มันเป็นภาพวิเศษ”

ภาพวาดนั้นแสดงให้เห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในห้องนี้ ณ ขณะนี้

บิล โดโรธี หุ่นไล่กา หุ่นตุ๊กตาค็อบเปอร์สิงโต เจเจีย แจม ออซมา และ

พ่อมดแห่งเมืองออซ ต่างรวมตัวกันในห้องนั่งเล่นเพื่อชมภาพวาด

และพวกเขายังถูกวาดลงบนภาพนั้นด้วย มองดูภาพเดียวกัน

โครงสร้างแบบซ้อนทับนี้ดำเนินต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด ทำให้บิล
รู้สึกเวียนหัวและคลื่นไส้

“บิล เธอโอเคไหม”

“ฉันทนไม่ไหวแล้ว” บิลอ้าปากออกมาตรงนั่นเอง

“บิล ไปที่ห้องที่เราเตรียมไว้ให้กันเถอะ” โดโรธีรีบพูด

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ต้องกังวลกับมัน” ออซมาพูด

“มันเป็นปฏิกิริยาปกติของคนทั่วไปเมื่อสัมผัสกับเวทมนตร์ที่ทรงพลัง”

“แต่จริงๆ แล้วฉันเป็นกึ่งกา” บิลพูดพลางอาเจียน

“โอ้!”

บิลชี้ไปที่ภาพวาด

บิลในภาพวาดก็อาเจียนและชี้ไปที่ภาพวาดภายในภาพ

“ใครเป็นคนวาดภาพใหม่นะ”

“ภาพวาดขึ้นมาเอง รูปภาพนี้แสดงสถานการณ์ปัจจุบันเสมอ”

“ไม่ต้องดูภาพก็รู้ได้ว่าฉันอ้วกอยู่ ทั้งจากกลิ่นและสภาพที่เห็น”

“ภาพวาดนี้ไม่ได้แสดงแค่ห้องนี้เท่านั้น แต่ยังมีดินแดนอื่นด้วย เช่น ดินแดนมันชินส์...”

ทันใดนั้นภาพก็เปลี่ยนไป

บรรยากาศเต็มไปด้วยสีน้ำเงิน ยกเว้นเพียงบ้านที่ผูกพันน้ำตาด เท่านั้นที่โดดเด่น

“นั่นคือบ้านที่ฉันอาศัยอยู่ในแคนซัส” โตรีชี้พูด

“อายุทอร์นาโดพัดมาที่นี่และตกลงบนแม่มดตะวันตกที่ชั่วร้าย”

“เช่นในดินแดนวิงกี้...”

พระราชวังโลหะขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ในเมืองสีเหลือง

“นั่นคือวังที่จักรพรรดิวิงกี้ ฉันหมายถึงที่ที่ฉันอาศัยอยู่” นิคพูด อย่างภาคภูมิใจ

“เราสามารถเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นนอกดินแดนแห่งออซ เช่น ในดินแดน แห่งโนมส์...”

ภาพวาดแสดงให้เห็นกลุ่มโนมส์ใต้ดินที่น่ากลัวซึ่งกำลังวางแผน ร้ายบางอย่างอยู่

“ตัวอย่างเช่น ในดินแดนแห่งแฟนฟาร์ม...”

บิลกรีดร้อง

ในภาพวาดนั้น เต็มไปด้วยเหล่าสัตว์ประหลาดนับพันตัว ที่มีรูปร่างน่าสยดสยอง ผิดแฉกจากสิ่งที่เคยมีอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์หรือ จักรวาลฮอปฟ์มันน์ เหล่าสัตว์ร้ายเหล่านี้มารวมตัวกัน ก่อความสงบสุขด้วย พฤติกรรมอันหยาบคายและไร้มารยาทเกินกว่าจะบรรยายได้

บิลอาเจียนจนไม่มีอะไรเหลือในท้องแล้ว เหลือเพียงเสียงอ้วกอ่อนๆ ของเขา

“พวกนี่คืออะไร”

“มันเป็นแฟนฟาร์ม มันเป็นเผ่าปีศาจที่แม้แต่เหล่าทวยเทพก็หวาดกลัว”

“คนพวกนี้จะไม่โจมตีท่านหรอก”

“ดินแดนแห่งออสซีได้รับการปกป้องโดยทะเลทรายแห่งความตาย
ดังนั้นจึงไม่มีปัญหา...อย่างน้อยก็สำหรับตอนนี้”

“ท่านหมายความว่าอาจจะเกิดขึ้นสักวันใช่ไหม”

“จริงอยู่ บางที่อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่ไม่ต้องกังวลไป ฉันจะปกป้อง
แผ่นดินนี้ไว้ด้วยตัวเอง” ออสซมาพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ด้วยวิธีนี้ฉันสามารถเห็นภาพสถานที่ที่ต้องการมองได้เสมอผ่าน
ภาพวาดนี้ และฉันใช้ภาพวาดนี้เพื่อตรวจสอบความเป็นอยู่ของโดโรวี”

“ออสซมาแอบดูใครก็ได้”

“ใช่ ถูกต้อง”

“แล้วสิทธิในความเป็นส่วนตัวล่ะ”

ทุกคนในห้องยกเว้นออสซมาจึงไปที่บิลและถอนหายใจ

“สิทธิในความเป็นส่วนตัวเป็นสิ่งสำคัญ” ออสซมายิ้ม

“ดังนั้นฉันจะไม่ใช้ภาพวาดนี้โดยไม่จำเป็น ฉันจะใช้มันเฉพาะเพื่อ
ตรวจสอบว่าไม่มีอันตรายใดๆ เกิดขึ้นเท่านั้น”

“หม่อมฉันมีเรื่องอยากจะเสนอเพคะ” เจริญพูดขึ้น

“บิลกำลังหาทางกลับบ้าน เขาไม่รู้ว่าจะไปทางไหนดี ลองวาดภาพ
บ้านเกิดของเขาในภาพวาด เขาอาจจะจำทางกลับบ้านได้จากภาพ หรือ
อาจจะเห็นเบาะแสว่าจะไปทางไหนต่อก็ได้นะเพคะ”

“น่าเสียดายฉันทำอย่างนั้นไม่ได้” ออสซมาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้า

“ภาพวาดนี้ต้องการ การเข้าใจสถานที่และบุคคลที่ฉันขายออกมา
นั้นอย่างถูกต้อง ไม่สามารถแสดงสถานที่ที่ฉันไม่รู้จักได้”

“ขอใช้มันหน่อยได้ไหม” บิลพูด

“ฉันเข้าใจดินแดนมหัศจรรย์ดี”

ออสซมานิ่งเฉย ไม่พูดอะไร มองบิลด้วยสายตาเฉยชา

“บิล เจ้าควรจะรู้เรื่องกฎหมายของประเทศนี้นะ” พ่อมดพูดด้วย
น้ำเสียงที่น่ากลัว

“มีเพียงสามคนเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้ใช้เวทมนตร์”

“แต่ฉันไม่ได้เป็นพลเมืองของประเทศนี้ และฉันก็ไม่ใช่คนเลย”

“กฎหมายมีผลบังคับใช้กับทุกคนในประเทศนี้ และแม้เจ้าจะไม่ใช่อะไรก็ตาม แต่การใช้เวทมนตร์กับกิ่งก้านเหล่านั้นเป็นอะไรที่คนปกติเขาไม่ทำกัน”

“เข้าใจแล้ว แต่มันน่าเสียดายจริงๆ นะ” บิลก็ม่น้ำลาย

“ใจเย็นๆ นะ ไม่ต้องรีบร้อน เจ้าสามารถอยู่ที่นั่นต่อไปได้ และพวกเราอาจจะช่วยกันหาวิธีกลับบ้านเกิดของเจ้าก็ได้”

“ถูกต้อง อย่าตื่นตระหนก” โดโรรีพูด

“แล้วอีกอย่าง วันเกิดราชนี้ออชมากำลังจะมาถึงเร็วๆ นี้ ถ้าได้ไปงานนั้น คิดว่าบิลก็ต้องเปลี่ยนใจแน่ๆ มันเป็นงานที่ยิ่งใหญ่มากๆ”

บิลเริ่มสับสนอีกครั้ง

4

“ฉันคิดว่าคุณพอจะเข้าใจเรื่องราวเกี่ยวกับดินแดนแห่งออชแล้วใช่ไหม” โดโรรีพูดกับอิมิรี

เป็นเวลาบ่ายสองโมงกว่าๆ และโรงอาหารของมหาวิทยาลัยก็ค่อนข้างโล่ง

“ฉันคิดว่าดินแดนแห่งออชแตกต่างจากดินแดนมหัศจรรย์และจักรวาลฮอปฟ์มันซ์มาก ในแง่ที่ว่าคนอาศัยอยู่ในนั้นมีความเข้าใจโลก” อิมิรีพูด

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เห็นได้ชัดว่าผู้ปกครองมีความตั้งใจที่จะปกครองประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ”

“หมายความว่านั่นเป็นสิ่งดีใช่ไหม”

“ฉันคิดว่าเป็นไปได้ที่ออกซมากำลังพยายามทำให้ประเทศนั้นดีขึ้น แต่ฉันแน่ใจว่าสิ่งที่เขาทำอยู่ตอนนี้มันถูกต้องหรือเปล่า”

“คุณกำลังบอกว่าออกซมาทำไม่ถูกต้องหรือ”

“ฉันไม่ได้พูดแบบนี้แน่ๆ คุณเหมือนว่าตอนนี้ทุกอย่างดูราบรื่นดี”

“มันไม่ใช่แค่ดูเหมือนจะดี แต่มันดีจริงๆ”

“น่าจะใช่ล่ะ”

“คุณต้องการจะบอกอะไรกันแน่”

“ดินแดนแห่งออกซไม่มีประชาธิปไตย”

“เอ่อ จริงๆ แล้วมันขึ้นอยู่กับมุมมองนะ การปกครองแบบออกซมานั้นเธอจะรับฟังความคิดเห็นของผู้คนอย่างรอบคอบก่อนตัดสินใจ นั่นหมายความว่าการเมืองของออกซมานั้นเป็นประชาธิปไตยได้เหมือนกัน เพราะมันเป็นการสะท้อนความคิดเห็นของผู้คนส่วนมากที่ใช่”

“ใช่หรือ จริงๆ ออกซมาไม่จำเป็นต้องฟังผู้คนเสมอไป แต่ในฐานะผู้นำ ก็ควรดำเนินนโยบายที่คิดว่าดีที่สุด หมายความว่าอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายอยู่ที่ออกซมา ไม่ได้อยู่ที่ประชาชน ดังนั้นระบอบการปกครองแบบนี้ไม่ใช่ประชาธิปไตย แต่เป็นเผด็จการ”

“เฮลละ โลกของเราและดินแดนแห่งออกซมีระบอบการเมืองที่แตกต่างกัน” โดโรซึพูด

“ดินแดนแห่งออกซยังคงใช้ระบอบการปกครองแบบโบราณ ดังนั้นจึงไม่แปลกใจเลยที่ระบอบการปกครองจะไม่ใช่ประชาธิปไตย แต่เป็นระบอบราชาธิปไตยแบบเผด็จการ”

“จริงอยู่ แต่ว่าอย่างน้อยออกซมาน่าจะรู้จักเรื่องประชาธิปไตยผ่านคุณหรือผ่านพ่อมดบ้างแล้วไม่ใช่หรือ”

“แน่นอน ต้องรู้ดีอยู่แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น ก็เป็นไปได้ที่จะนำระบอบประชาธิปไตยมาใช้ได้ไม่ใช่หรือ”

“โอเค ขอถามกลับบ้างนะ ทำไมเราต้องใช้ระบบอบประชาธิปไตยด้วยล่ะ โลกนี้ยังมีประเทศอื่นๆ อีกตั้งเยอะที่นำอยู่กว่าดินแดนแห่งออสไม่ใช่เหรอ”

“มันขึ้นอยู่กับนิยามของคำว่า ‘นำอยู่’ ล่ะนะ”

“คุณกำลังเบี่ยงเบนประเด็น ต้องยอมรับก่อนว่าประชาชนในดินแดนแห่งออสมีความสุขมากกว่าประชาชนในประเทศใดๆ บนโลกนี้”

“...อืม เข้าใจแล้ว มันปฏิเสธไม่ได้จริงๆ แต่ก็รู้สึกแปลกๆ อยู่ดี”

“แค่รู้สึกแปลกๆ มันไม่ใช่เหตุผลที่จะวิพากษ์วิจารณ์ผู้ปกครองหรอกนะ”

“คุณก็พูดถูก” อิมโรวิหายใจเข้าลึกๆ

“ใจเย็นๆ แล้วลองวิเคราะห์หาสาเหตุของความรู้สึกแปลกๆ กันดูสิ”

“ความรู้สึกแปลกๆ นั้นเป็นปัญหาของตนเอง ไม่ใช่ปัญหาของดินแดนแห่งออส แม้แต่บิลก็เข้าใจดี”

“บิลน่าจะถูกรับค้ำได้สบายในดินแดนมหัศจรรย์...นั่นไง!”

“มีอะไรผิดปกติเหรอ”

“ถูกรับค้ำได้สบาย”

“ฉันรู้ว่าบิลเป็นคนที่ถูกรับค้ำได้สบาย”

“ไม่ใช่แบบนั้น! ประชาชนในดินแดนแห่งออสทุกคนต่างก็ถูกรับค้ำได้สบาย ถ้าหากระบอบการเมืองของออสนั้นสมบูรณ์แบบ แล้วทำไมมันถึงไม่สามารถนำมาใช้กับโลกของเราได้ล่ะ”

“เพราะว่านักการเมืองบนโลกนี้ไม่มีความสามารถเท่าออสมาไง”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้น ออสมาไม่ได้พิเศษอะไรในฐานะนักการเมือง ถ้าเขาทำแบบเดียวกันบนโลก ผู้คนจะแย่งชิงอาหารและทรัพย์สินจนควบคุมไม่ได้ ทำไมคนในดินแดนแห่งออสถึงมีความประพฤติที่ดีล่ะ”

“เพราะว่าพวกเขาได้รับการศึกษาที่ดีเหรอ”

“จริงอยู่ว่าประเทศที่มีระดับการศึกษาสูง มีแนวโน้มที่จะมีอัตราอาชญากรรมต่ำ แต่ไม่มีประเทศใดในโลกที่มีประชากรมากกว่าห้าแสนคนที่ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์แบบดั้งเดิม”

“หรืออาจจะเป็นเพราะมาตรฐานการศึกษาในดินแดนแห่งออกซนั้นมีความสูงมากงั้นหรือ”

“ฉันไม่ได้รู้สึกแบบนั้นเลย คุณคิดแบบเดียวกันไหม”

“ไม่” โดโรซี่ส่ายหน้า

“ฉันไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลย แล้วมันจำเป็นต้องกังวลด้วยหรือ ในเมื่อยูโทเปียมันก็สมบูรณ์แบบอยู่แล้ว การหาข้อบกพร่องของมัน จะมีใครได้ประโยชน์หรือ” อีโมริพูดติดขัด

อีโมริอึดอัดใจและรู้สึกถึงความแปลกประหลาดบางอย่างเกี่ยวกับระบบสังคมในดินแดนออกซ

แต่เขาเองก็รู้ดีว่ามันไม่ใช่เหตุผลที่ควรจะวิพากษ์วิจารณ์ออกมา

“สวัสดิ์” จูเลียเดินเข้ามาหาพวกเขาสองคน

“เป็นอย่างไรบ้าง ตัดสินใจจะย้ายไปอยู่ดินแดนแห่งออกซถาวรแล้วหรือยัง”

“ดูเหมือนว่าเขายังสงสัยอะไรบางอย่างอยู่”

“บิลไม่แสดงท่าทีอะไรเลย แต่...”

“บิลเป็นคนที่ไม่สนใจอะไรเลย”

“มีอะไรไม่ชอบเกี่ยวกับดินแดนแห่งออกซหรือ”

“ดูเหมือนตัวเขาเองก็ไม่สามารถอธิบายได้”

“ฉันคิดว่าดินแดนแห่งออกซนั้นสงบสุขเกินไป” อีโมริพูด

“ไม่จริงหรอก ยังมีเรื่องวุ่นวายเกี่ยวกับการปฏิวัติ และการรุกรานจากต่างประเทศอีก ส่วนบริเวณชายแดนก็ยังมีการกดขี่จากแม่มดชั่วร้ายอีกด้วย” จูเลียพูด

“แต่ว่าปัญหาส่วนใหญ่ก็ได้รับการแก้ไขแล้ว ด้วยพลังของราชินี
ออกซมาและกลินดา”

“ใช่แล้ว มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า”

“ฉันกังวลว่าพวกเขาเก่งเกินไป”

จูเลียถึงกับหัวเราะออกมาเสียงดัง

“คุณคิดว่าพวกเขาชั่วร้ายหรือเปล่า”

“มันไม่ใช่แบบนั้นนะ...”

“ถ้าพวกเขาชั่วร้าย ดินแดนแห่งออกซต้องกลายเป็นประเทศชั่วร้าย
อย่างไรก็ตาม เนื่องจากราชินีออกซมาทรงมีอำนาจครอบครองทั่วทั้ง
ดินแดนแห่งออกซ หากเธอเป็นคนชั่วจริง ก็ไม่มีเหตุผลที่จะเสแสร้งเป็นคนดี
และการที่ดินแดนแห่งออกซเต็มไปด้วยความสุข นั่นคือหลักฐานที่บ่งบอก
ว่าเธอเป็นคนดี”

“ฉันก็เข้าใจเช่นนั้น”

“มันก็แค่อารมณ์นะ เหมือนคิดถึงบ้าน แค่คิดถึงดินแดนมหัศจรรย์
เลยมองหาข้อบกพร่องในดินแดนแห่งออกซ” โดโรธีพูด

“ฉันเข้าใจนะว่าทำไมบิลถึงเป็นแบบนั้น” จูเลียพูด

“ทำไมอิโมริถึงเป็นแบบนั้น”

“เพราะเขาไม่เหมือนใคร”

“เขา หมายถึงคนไหน อิโมริหรือบิล”

“แน่นอนสิ ทั้งสองคนเลย”

หญิงสาวสองคนหัวเราะอย่างจำเริญ

อิโมริเจียบโดยไม่พูดอะไรเลย

“ไม่เป็นไรหรอก ถ้าเข้าใจเรื่องดินแดนแห่งออกซแล้ว คิดว่าคงตัดสินใจ
อยู่ที่ดินแดนแห่งออกซอย่างถาวรเลย” จูเลียพูด

“บิลก็คงคิดแบบเดียวกัน” โดโรธีพูด

“งานฉลองวันเกิดของราชินีออกสมาใกล้เข้ามาแล้ว ผู้คนจากทั้งในและต่างแดนจะมารวมตัวกันที่งานนี้ คงจะได้ยินเรื่องราวที่ทำให้เข้าใจทุกอย่างที่นั่นแน่ๆ”

“ฉันคิดเช่นกัน”

“หมายถึงมาจากทั้งในและต่างแดน หรือมาจากดินแดนอื่นนอกเหนือจากดินแดนแห่งออสด้วยใช่ไหม” อิมิริถาม

“ใช่ ถูกต้อง”

“ได้ยินมาว่าดินแดนรอบๆ ดินแดนแห่งออสมีทะเลทรายแห่งความตายที่ไม่มีใครกล้าข้ามเลยใช่ไหม”

“เธอพูดถูก มันเป็นไปได้ที่จะข้ามมันด้วยวิธีปกติ เท่าที่ฉันรู้ มีสามวิธีหลักในการข้ามทะเลทราย”

“วิธีอะไรบ้าง”

“วิธีบิน วิธีเดินทางใต้ดิน วิธีวาร์ปด้วยเวทมนตร์”

“ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าการเดินทางใต้ดินจะง่ายกว่าการข้ามทะเลทราย”

“อาจจะมีความเป็นไปได้บางอย่างที่ปกคลุมทะเลทรายนั้น ทำให้ไม่สามารถเดินบนพื้นผิวทะเลทรายได้ แต่ก็เคยมีบางคนที่สามารถข้ามทะเลทรายนั้นทางเข้าได้นะ ราชินีออกสมาทรงเคยนำกองทัพข้ามทะเลทรายแห่งความตายเพื่อไปยังดินแดนแห่งเอฟ แต่ว่าตอนนั้นใช้พรมหิเศษนะ”

“พรมหิเศษนั้นยังใช้ได้ใช่ไหม”

“ไม่ มันไม่ได้ถูกใช้อีกต่อไป”

“ทำไม”

“ไม่จำเป็นต้องใช้ เพราะตอนนี้สามารถวาร์ปได้ด้วยพลังของเข็มขัดออสมาแล้ว”

“แปลว่าไม่มีเข็มขัดพิเศษตอนที่ข้ามทะเลทรายด้วยพรมหิเศษ”

“ไอ้ เข็มขัดเป็นของที่ได้มาจากการรบกับพวกโนมส์”

“เดี๋ยวก่อน” อิมิรีเบิกตากว้าง

“ดินแดนแห่งออซเคยทำสงครามกับประเทศอื่นด้วยหรือ”

“ไอ้ ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้นหรือ”

“ได้ยินมาว่ามีการรุกรานจากต่างประเทศ หมายความว่ามาจากดินแดนแห่งออซไอ้หรือเปล่า”

“ไอ้ แต่พวกเขาแค่มาเป็นกองกำลังเสริมเพื่อช่วยดินแดนแห่งเอฟไม่ได้เข้ายึดครองดินแดนแห่งโนมส์แต่อย่างใด”

“แต่พวกเขาหยิบเข็มขัดซึ่งเป็นสมบัติของโนมส์ไปใช้ไหม”

“แค่ขโมยเอาเข็มขัดมาเท่านั้น และมันก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ถ้าปล่อยให้โลควอท กษัตริย์แห่งโนมส์เก็บเข็มขัดนั้นไว้ แฟร์แลนด์อาจถูกยึดครองทั้งหมดก็ได้”

“แต่มันเป็นของของเขาไอ้ไหม”

“ฟังนะ มันไม่ถูกต้องที่จะวิพากษ์วิจารณ์ออซมา ไม่มีประเทศไหนในแฟร์แลนด์ที่ตำหนิเรื่องการแย่งเข็มขัดจากกษัตริย์โนมส์เลย”

“ฉันก็คิดอย่างนั้น” อิมิรีพูด

“เขาไม่ได้ขโมยอะไรเลยนอกจากเข็มขัด ดังนั้นสามารถตีความได้ว่ามันเป็นการป้องกันตัวอย่างแท้จริง แต่ออซมาไม่ได้แค่ครอบครองเข็มขัดไว้เฉยๆ แต่เขาใช้มันด้วย”

“ไอ้ แต่เขาก็ใช้มันเพื่อประโยชน์ของดินแดนแห่งออซเท่านั้น ไม่ได้ใช้เพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวแต่อย่างใด”

“อะไรคือการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว” อิมิรีพูดเพิ่มพ้ำ

“ฮะ!”

“ขอโทษนะ ฉันไม่ได้ถาม ฉันแค่กำลังพูดกับตัวเองเท่านั้น”

“ยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

“อืม...เข้าใจแล้ว ฉันฉันจะลองถามตัวเองดูว่าทำไมถึงรู้สึกแบบนี้
ถ้าเจอคำตอบแล้วจะบอกเธอแน่นอน”

“จริงนะ แต่โอกาสที่เราจะได้เจอกันอีกที่น่าจะเป็นที่งานเลี้ยงนั้น
แหละ”

“คุณหมายถึงอะไร”

“ฉันจะกลับบ้านเกิดสักพัก”

“บ้านของโดโรธีเป็นฟาร์มใช่ไหม” จูเลียถาม

“ใช่แล้ว มันเป็นแค่ฟาร์มกว้างใหญ่เต็มไปด้วยความว่างเปล่าที่ไม่มี
อะไรเลย” โดโรธีตอบ

“แม้จะมีพื้นที่กว้างขวาง แต่ก็ยังไม่เพียงพอ”

“แม้จะมีที่ดิน แต่แค่คู่สามีภรรยาสูงอายุเพียงสองคนก็ทำอะไรไม่
ได้เลย”

“คู่สามีภรรยาหมายถึงคุณพ่อคุณแม่ หรือว่าคุณปู่คุณย่าของคุณ
เหรอ” อิมริถาม

“เป็นลุงและป้า ทั้งสองเลี้ยงดูฉันมาตั้งแต่เด็ก เพราะว่าพ่อแม่ของ
ฉันเสียชีวิตไปเสียก่อน”

“คงลำบากมากเลยนะ”

“ไม่เลย ลุงกับป้าเลี้ยงดูฉันเหมือนลูกแท้ๆ จริงอยู่ว่าอาจจะไม่
ร่ำรวย แต่ฉันก็ได้โอกาสเรียนต่อมหาวิทยาลัยด้วยทุนการศึกษา ดังนั้น
ไม่เห็นมีอะไรที่ลำบากเลย”

“ยิ่งไปกว่านั้น ในดินแดนแห่งออซ เธอยังมีฐานะเป็นราชวงศ์อีก
ด้วยนะ” จูเลียพูด

“ใช่ ฉันคือเจ้าหญิงโดโรธี ฉันไม่ต้องการมากกว่านี้”

อิมริรู้สึกถึงความกังวลใจบางอย่าง

แต่ก็ไม่สามารถพูดออกมาได้

5

“ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าการเดินทางครั้งนี้มันมีความสำคัญยังไงหรือ บิล”
โดโรธีพูด

“แล้วการเดินทางมันมีความหมายอย่างไร” บิลถาม

“บางทีจู่ๆ เธอก็ถามคำถามเชิงปรัชญาอะ”

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ว่าอิมิรีคิดว่าเราจำเป็นต้องสำรวจ
ดินแดนนี้โดยรอบ”

“แล้วความคิดของอิมิรี ถูกต้องเสมอไปหรือ” โดโรธีถามต่อ

“ก็...ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“แล้วทำไมเราถึงต้องไปสำรวจดินแดนโดยรอบกันล่ะ” โดโรธีถามต่อ

“เพื่อหาทางกลับบ้านไง”

“แล้วเธออยากกลับไปยังดินแดนมหัศจรรย์จริงๆ หรือ”

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ว่า...รู้สึกเหมือนอยากเจออลิซอีกครั้ง”

“แล้วทำไมไม่เรียกอลิซมาที่นี่ล่ะ”

“แบบนี้มันก็ได้นะ”

“ออลิซมา พระองค์ช่วยพาอลิซมาที่นี่ได้ไหมเพคะ” โดโรธีถาม

“ฉันหวังว่าจะพาอลิซมาที่นี่ได้” ออลิซมาพูดด้วยรอยยิ้ม

“แต่ว่าตอนนี้ฉันทำไม่ได้ เพราะฉันไม่รู้จักรัศอลิซ และฉันก็ไม่รู้จัก
ดินแดนมหัศจรรย์ด้วย ดังนั้นฉันจึงไม่สามารถสะท้อนภาพเธอลงภาพวิเศษนี้
ได้ และก็ไม่สามารถเรียกเธอมาด้วยพลังของเข็มขัดได้”

“ถึงแม้ว่าบิลจะไปยังดินแดนแห่งโนมส์ แต่ก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่
บ่งบอกว่าเขารู้อะไรเกี่ยวกับดินแดนมหัศจรรย์นะเพคะ”

“แน่นอนก็คงเป็นเช่นนั้น แต่ก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่บ่งบอกว่าเขาไม่รู้
อะไรเลย ยิ่งไปกว่านั้นก็คือบิลเองอยากไปดินแดนแห่งโนมส์ จึงควรเคารพ
ในการตัดสินใจของเขา”

“แต่ว่าพวกโนมส์นั้นอันตรายนะเพคะ”

“เพราะฉะนั้น ฉันจึงตัดสินใจให้มีผู้คุ้มกันติดตามไปด้วย”

“ผู้คุ้มกันคืออะไร” บิลถาม

“คนที่ช่วยปกป้องเจ้าจากอันตราย” ออชมมาตอบ

“ถ้ามีผู้คุ้มกันไปด้วย โดโรธีก็คงสบายใจ”

“ทำไมฉันถึงสบายใจล่ะ”

“โดโรธีเป็นห่วงที่ฉันจะไปยังดินแดนแห่งโนมส์ไม่ใช่เหรอ แต่ฉันจะ
ไปกับผู้คุ้มกัน ดังนั้นจึงไม่ต้องกังวล”

“เธอต่างหากที่สบายใจ ไม่ใช่ฉัน”

“ฉันรู้สึกสบายใจเสมอ”

“ทั้งทีจะไปยังดินแดนแห่งโนมส์นะเหรอ ”

“ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องพวกโนมส์เท่าไร”

“ไม่กลัวที่จะไปหาคนที่ไม่รู้จักเหรอ”

“อืม โดโรธีนี่ เพิ่งรู้จักเมื่อไม่นานมานี้ แต่ก็ไม่เห็นจะรู้สึกกลัวเลย”

“ก็เพราะเธอไม่รู้จักฉันไง ก็เลยไม่น่ากลัวเป็นธรรมดา”

“ใช่แล้ว ฉันไม่รู้จักพวกโนมส์เลย เพราะฉะนั้นฉันเลยไม่รู้สึกกลัว
อะไร”

“โดโรธี เธอควรเลิกพยายามเกลี้ยกล่อมกิ้งก่าตัวนี้ได้แล้ว” พ่อมด
แห่งออซพูด

“มันไม่มีเหตุผลเลย”

“แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องตามใจเขาเสมอนะ” โดโรธีโต้แย้ง

“จริงๆ แล้วการสืบสวนเรื่องของโนมส์นั้นสำคัญมาก”

“อะไรนะ”

“เรารู้มานานแล้วว่าพวกโนมส์กำลังวางแผนอะไรบางอย่าง เราต้องสืบหาว่าพวกมันกำลังคิดอะไรอยู่”

“แต่การไปยังดินแดนแห่งโนมส์มันอันตรายมาก”

“ใช่ นั่นแหละ ข้าเลยขอให้อาสาสมัครปรากฏตัว”

“ท่านจะให้บิลทำภารกิจอันตรายแบบนั้นจริงๆ เหนอ?”

โดโรธีจ้องมองพอมด

“หากเขาต้องการแบบนั้น หมายความว่าผลประโยชน์ของเรากับเขาสอดคล้องกัน”

“ไม่ได้หมายความว่าท่านกำลังใช้บิลอยู่เหรอ!”

“เปล่าหรอก โดโรธี” ออซมาตอบ

“เราจะทำตามความปรารถนาของบิล ส่วนการสืบสวนโนมส์เป็นเรื่องรอง”

“บิลไม่ใช่สายลับนะเพคะ”

“ฉันเข้าใจดี ถ้าเรื่องแค่นี้ยังไม่เข้าใจ ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นผู้นำประเทศหรอก”

“แล้วทำไมถึงส่งบิลไปล่ะเพคะ”

“เพราะว่านั่นคือความปรารถนาของบิล และฉันจะส่งสายลับไปกับเขาในฐานะผู้คุ้มกัน พุดงายๆ ก็คือสายลับที่เป็นผู้คุ้มกันนั่นเอง ฉันจะตอบสนองต่อความปรารถนาส่วนตัวของบิล และใช้เป็นข้ออ้างในการส่งสายลับไป ด้วยวิธีนี้เราจะสามารถบรรลุเป้าหมายของทั้งบิลและพวกเราไปพร้อมกันได้”

“ผู้คุ้มกันของฉันเป็นใครกัน” บิลถาม

“สองคนที่อยู่ข้างหลังไง” ออซมาตอบ

“ไม่มีใครอยู่ข้างหลัง”

“ไม่ ไม่ ฉันอยู่ที่นี่” กัมพ์พุด

“เฮ้ย! ของประดับที่ทำจากห้วกวางพูดได้!” บิลอุทานด้วยความประหลาดใจ

“พูดให้ถูกก็คือ ฉันไม่ใช่แค่ห้วกวาง แต่เป็นการผสมผสานระหว่างโซฟา ไม้กวาด และโบปาล์ม”

“จริงด้วย ลำตัวที่ต่อจากห้วกวางเป็นโซฟาสองตัววางหันหน้าเข้าหากัน มีโบปาล์มโผล่ออกมาเหมือนปีก และไม้กวาดเป็นหาง”

“ถึงแม้จะถูกถอดชิ้นส่วนไปแล้ว แต่มันก็ถูกประกอบขึ้นมาใหม่อย่างเร่งด่วนเพื่อรับภารกิจคุ้มกัน”

“ติดกาวไว้ด้วยหรือเปล่า”

“ไม่หรอก มันไม่ใช่แบบนี้แน่ แต่ผูกด้วยเชือกเฉยๆ”

“แล้วมันจะไม่หลุดเหรอ”

“ก็หลุดได้สิ”

“ถ้าหลุดออกมามันจะไม่ยุ่งยากเหรอ”

“ก็ยุ่งยากแน่นอน ร่างกายก็จะกระจุยกระจาย”

“จะดีกว่าไหมถ้าติดกันให้แน่นกว่านี้”

“ถ้าติดแน่นเกินไป ตอนแกะออกจะยากนะ”

“ต้องแกะออกอีกเหรอ”

“ก็ใช่ะสิ ห้องนั่งเล่นที่ไม่มีห้วกวางประดับบนผนังมันดูโล่งไปหน่อย”

“อ้อเหรอ ไม่เคยรู้ล่ะ”

“ไม่รู้ก็ไม่ใช่ไร แต่ควรจำไว้หน่อยนะ”

“อืม แต่ทำอย่างง่ายๆ แบบนี้ มันจะโอเคเหรอ”

“มันไม่โอเคหรอก แต่มันก็เป็นแบบนี้แหละ”

“อืม เข้าใจแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วสินะ”

“มีอะไรจะถามอีกไหม”

“อืม”

“แหม ยังไม่ได้ถามเรื่องสำคัญเลยนะ”

แนะนำนักเขียน

โคบายาชิ ยาสุมิ

เกิดที่เมืองเกียวโต สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโอซาก้า ในปี ค.ศ. 1987 เป็นนักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ระทึกขวัญและแนวลึกลับของญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังเป็นสมาชิกสมาคมนักเขียนปริศนาแห่งญี่ปุ่น ชมรมนักเขียน SF นักเขียนอวกาศและสมาคมนักเขียนนิยายข้อมูลและการสื่อสารของญี่ปุ่น เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งที่โอซาก้า เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน ค.ศ. 2020 อายุ 58 ปี

รางวัลที่เคยได้รับ

ชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 43 ปี 2012

ชนะเลิศ Keibundo Grand Prize ครั้งที่ 8 ปี 2014

ชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 48 ปี 2017

ชนะเลิศ Japan SF Grand Prize ครั้งที่ 41 ปี 2021

แนะนำนักแปล

จักรพันธ์ ใจประเสริฐกุล

ในวัยเด็กของผู้แปลค่อนข้างเกเรและชอบการผจญภัยมากกว่าการนั่งอ่านหนังสือเงียบๆ ในห้อง และไม่เคยเข้าใจว่าทำไมผู้คนถึงชอบอ่านหนังสือ และการที่มีความคิดเช่นนั้นก็สร้างนิสัยไม่ชอบการอ่านมาตลอด และยังส่งผลให้ผลการเรียนค่อนข้างแย่ จนกระทั่งเมื่อผู้แปลต้องเข้าไปเรียนต่อในโรงเรียนประจำแห่งหนึ่งในต่างจังหวัด ที่นี้จะมีวิธีการสอนเด็กให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นวันธรรมดาหรือวันหยุด โดยเฉพาะวันหยุดที่มีเวลาว่างซึ่งตามกฎหมายแล้วจะอนุญาตให้ทำเพียงสองอย่างคือการทำการบ้านและการอ่านหนังสือ ทำให้ต้องหยิบเอาหนังสืออ่านนอกเวลาเล่มหนึ่งซึ่งจำได้ว่าชื่อ “อยู่กับกิ้ง” ขึ้นมาอ่านเพื่อฆ่าเวลา แรกๆ ผู้แปลรู้สึกเบื่อเพราะมีแต่ตัวหนังสือ แต่พออ่านตัวหนังสือเหล่านั้นไปได้สักพักก็ทำให้เกิดการจินตนาการถึงฉากที่ผู้เขียนเล่า ชวนให้อยากรู้ว่าฉากต่อไปจะเป็นอย่างไร ชีวิตของตัวละครแต่ละตัวจะดำเนินไปอย่างไร จนสุดท้ายเมื่ออ่านจบเล่มจึงทำให้รู้ว่าวรรณกรรมหนึ่งเล่มให้ความรู้ และสามารถเปลี่ยนชีวิตคนคนหนึ่งให้กลายเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือขึ้นมาได้ ด้วยเหตุนี้ผู้แปลจึงเริ่มสนใจอ่านและศึกษาดำเนินการเรียนมากขึ้น โดยไม่ได้ถูกตีกรอบไว้เพียงแค่นี้อาชีพทางด้านวิชาการ แต่ยังช่วยให้สามารถเอาเนื้องานดังกล่าวมาจินตนาการต่อได้ว่าสิ่งที่เรียนอยู่นั้นจะเอาไปปรับใช้กับสถานการณ์อะไรในชีวิตตัวเองได้บ้าง ซึ่งสิ่งดังกล่าวได้ส่งผลให้ผลการเรียนของผู้แปลดีขึ้นตามลำดับ

อีกหนึ่งจุดเปลี่ยนของชีวิตผู้แปล หลังจากจบการศึกษาจากประเทศญี่ปุ่น ผู้แปลเริ่มต้นเส้นทางสายอาชีพด้วยการทำงานในบริษัทญี่ปุ่นที่ประเทศไทย โดยได้ทำหน้าที่การทำงานขึ้นมาจนถึงระดับผู้จัดการ ก่อนผันตัว

ออกมาทำงานอิสระเป็นล่ามแปลภาษา ซึ่งต้องมีการศึกษาทั้งคำศัพท์ เฉพาะและเนื้อหาของเรื่องที่จะต้องไปแปลทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษา ญี่ปุ่นก่อนทำงานทุกครั้ง ส่งผลให้เกิดการซึมซับสำนวนการเขียนของทั้งสอง ภาษาไปโดยอัตโนมัติ นอกจากนั้น หลังการทำงานเกือบจะทุกครั้งผู้แปล จะสรุปเนื้อหาของการทำงานเพื่อใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการทำงานครั้ง ต่อไป เช่น การบ้านที่ผู้เกี่ยวข้องแต่ละคนจะต้องไปทำต่อ

ด้วยเหตุนี้เองจึงเกิดทักษะในเรื่องการย่อความและสรุปความซึ่ง สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร และแม้กระทั่งในระหว่างที่แปล ก็ได้มีโอกาสเรียนรู้ในเรื่องความเหมือนและความต่างระหว่างคนไทยและ คนญี่ปุ่น โดยเฉพาะความต่างในด้านวัฒนธรรมที่เรียกว่า วัฒนธรรมที่อิง บริบทต่ำของไทยและวัฒนธรรมที่อิงบริบทสูง (High-Context Culture) ของ ญี่ปุ่น ความรู้และทักษะที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นได้ถูกนำมาใช้ในการแปล วรรณกรรมเล่มนี้ อย่างไรก็ตามผู้แปลเชื่อว่าเราควรมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังที่ผู้แปลต้องเรียนรู้ที่จะใช้ภาษาไทยให้เหมาะสมกับการแปลวรรณกรรม เล่มนี้ เป็นต้น

พอมานึกย้อนดูแล้ว “อยู่กับกัง” ไม่ได้เป็นเพียงวรรณกรรม แต่เป็น เหมือนเพื่อนที่สอนให้รู้ซึ่งถึงประโยชน์ของการอ่าน และทำให้ค้นพบว่าการ อ่านช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาและการสื่อสาร และเป็นประโยชน์ทั้งด้าน การเรียนและการทำงาน ดังจะเห็นได้จากประวัติที่ได้เล่าไปก่อนหน้านี้ และ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมผู้แปลรู้สึกยินดีและเต็มใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้ รับงานแปลวรรณกรรมเล่มนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าวรรณกรรมสักเล่มหนึ่ง จะ สามารถเปลี่ยนชีวิตใครบางคนได้เหมือนกับผู้แปลในท้ายที่สุด

“วรรณกรรมไม่ได้เป็นเพียงวรรณกรรมอีกต่อไป”

ฆ่าโดโรชิ ドロシイ殺し

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
จักรพันธ์ ไฉ่ประเสริฐกุล แปล

DOROTHY GOROSHI
Copyright © 2018 Yasumi Kobayashi
Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2567
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู
ISBN 978-616-14-0594-6

โคบายาชิ, ยาสุมิ
ฆ่าโดโรชิ.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟูกู, 2567.
312 หน้า
1.นวนิยายญี่ปุ่น. I. จักรพันธ์ ไฉ่ประเสริฐกุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0594-6

เจ้าสำนักไต้ฟูกู	อลีน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลัดดา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุฒม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	สุวิรัตน์ งามสง่าพงษ์
บรรณาธิการเล่ม	พิมพ์ชนก พิชญทวีทรัพย์
วาดภาพปก	Yoko Tanji
แบบปก/เนื้อใน	รุ่งฤทัย ศรีสุข
พิสูจน์อักษร	ทีมไต้ฟูกู
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ชุมนนุช
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์
ฝ่ายบริหารงานพิมพ์	สุรินทร์ บุระณา
จัดจำหน่ายโดย	บริษัท บুক ไทม์ จำกัด 214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150 โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507 www.booktime.co.th

 www.greenread.com
ฟิวเวอ
กระดานออนไลน์สายตาสดใส
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ซีรีส์ “ฝันร้าย x เทพนิยาย x สืบสวน”

เป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวนเลือดสาดที่ได้แรงบันดาลใจจากวรรณกรรมคลาสสิกระดับโลก เช่น “อติชผจญภัยในแดนมหัศจรรย์” “พอมดออกซ” “ปีเตอร์แพน” และ “เดอะนัทแครกเกอร์” อัดฉีดด้วยส่วนผสมชั่วตรงข้าม นั่นคือความโหดอำมหิตของฆาตกรรมนองเลือดและการสืบคดีแบบปะทะเดือดนคม การสืบสวนหักมุมระหว่างโลกความฝันกับโลกจริง เพื่อค้นหา “ตัวตนที่แท้จริง” ในจักรวาลพันลึกของซีรีส์ ที่ทั้งน่าสะพรึงกลัวและน่าอัศจรรย์ไปพร้อมๆ กัน

เขียนโดย โคบายาชิ ยาสุมิ

รางวัลชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 43 ปี 2012

รางวัลชนะเลิศ Keibundo Grand Prize ครั้งที่ 8 ปี 2014

รางวัลชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 48 ปี 2017

และรางวัลชนะเลิศ Japan SF Grand Prize ครั้งที่ 41 ปี 2021

เล่ม 1 ฆ่าอลิซ

เล่ม 2 ฆ่าคลาร่า

เล่ม 3 ฆ่าโดโรธี

เล่ม 4 ฆ่าทิงเกอร์เบลล์

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

f : DaifukuPUB

@ : daifukupublishing

@ : @daifukupublishing

“พอมดแห่งอช” X ฆาตกรรมในห้องปิดตาย!

ฆาตกรรมต่อเนื่องในประเทศวิปลาส ที่ปกครองโดยเผด็จการผู้เปี่ยมคุณธรรม
จู่ๆ ก็ง่าบิลก็มาปรากฏตัวที่ทะเลทรายแห่งความตาย โดโรธีและเพื่อนๆ
ที่บังเอิญผ่านมาได้ช่วยชีวิตกิ้งก่าบิลเอาไว้ ก่อนจะพาไปที่ ‘ดินแดนแห่งอช’
เพื่อหาวิธีกลับไปยัง ‘ดินแดนมหัศจรรย์’

ทว่าในงานวันเกิดราชนีอชมา ผู้กุมอำนาจสูงสุดในดินแดนแห่งอช
พวกเขาพบศพโดโรธีและคนอื่นๆ ถูกฆ่าอย่างเหี้ยมโหดในพระราชวัง
ที่ได้รับการคุ้มครองด้วยเวทมนตร์อันทรงพลังและรายล้อมไปด้วยทหาร
อิโมริต้องค้นหาความจริงของคดี และพากิ้งก่าบิลกลับบ้านให้ได้
แต่ความจริงอาจไม่ได้มีเพียงหนึ่งเดียวและสิ่งที่ทุกคนรู้อาจไม่ใช่ความจริง

หนังสือในซีรีส์ที่ยอดขายมากกว่า 500,000 เล่มทั่วโลก

“ฝันร้าย x เทพนิยาย x สืบสวน” ซึ่งได้แรงบันดาลใจจากวรรณกรรมคลาสสิก
ระดับโลก เช่น “อลิซผจญภัยในแดนมหัศจรรย์” “พอมดอช” “ปีเตอร์แพน”
และ “เดอะนัทแครกเกอร์” อัดฉีดด้วยความโหดอำมหิตของฆาตกรรมนองเลือด
และการสืบคดีแบบปะทะเชือดเฉือนคมในจักรวาลพันลึกที่ทั้งน่าสะพรึงกลัว
และน่าอัศจรรย์ไปพร้อมๆ กัน

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปี ขึ้นไป
SN0085 นิยายสืบสวน

